

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

52.-53. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

27. PROSINCE 2009 / 3. LEDNA 2010

CARITAS

IN VERITATE!

Láska v pravdě!

Ježíšův příchod

o Vánocích

kéž zapálí

naše srdce láskou,

„která má svůj původ

v Bohu, věčné Lásce

a absolutní Pravdě“.

(Caritas in veritate 1)

**Milostiplné vánoční
svátky a Boží ochranu**

Vám a všem Vaším

blízkým

po celý rok 2010

přeje

redakce Světla.

Dnes se seznámíme s dalším benediktinským mnichem dvánáctého století. Jmenuje se Rupert z Deutzu, města v blízkosti Kolína, slavného mnišského sídla. Rupert sám hovoří o svém životě v jednom ze svých nejvýznamnějších děl, nazvaném *Sláva a čest Syna člověka*, které je dílčím komentářem Matoušova evangelia. Již jako dítě byl přijat za obláta benediktinského kláštera svatého Vavřince v Liège podle dobového obyčeje, že se svěřilo jedno z dětí na výchovu mnichům s úmyslem učinit tak dar Bohu. Rupert vždy mnišský život miloval. Osvojil si velmi brzy latinský jazyk, aby mohl studovat Bibli a radovat se z liturgických slavností. Vyznačoval se naprostou mravní bezúhonností a silně lnul k Petrovu stolci.

Rupert z Deutzu

Věrnost Petrovu stolci

Jeho doba byla poznamenána spory mezi papežstvím a císařstvím, záležitostí zvanou „boj o investituru“, jíž – jak jsem zdůraznil v jiné katechezi – papežství chtělo zabránit, aby jmenování biskupů a výkon jejich jurisdikce závisely na civilních autoritách, které se řídily spíše motivacemi politickými a ekonomickými, jen ne pastoračními. Biskup v Liège Otbert odporoval papežským směrnicím a poslal do vyhnanství Berengaria, opata kláštera svatého Vavřince, právě pro jeho věrnost papeži. V tomto klášteře žil Rupert, který neváhal následovat do vyhnanství svého opata,

a teprve když se biskup Otbert vrátil do společenství s papežem, vrátil se do Liège a souhlasil, že se stane knězem. Až do té doby odmítal přijmout svěcení od biskupa, který byl v rozporu s papežem. Rupert nás učí, že když vzniknou v Církvi rozepře, vztah k Petrovu úřadu zaručuje věrnost zdravému učení a dává klid a vnitřní svobodu. Po disputaci s Orbertem musel opustit klášter ještě dvakrát. V roce 1116 ho chtěli protivníci pohnat přímo před soud. I když byl zbaven jakéhokoliv obvinění, raději se odebral na určitou dobu do Siegburgu, ale protože polemiky ještě neustaly, když se vrátil do kláštera v Liège, rozhodl se, že se definitivně usadí v Ně-

mecku. V roce 1120 byl jmenován opatem v Deutzu a zůstal tam až do své smrti v r. 1129. Vzdálil se odtud jen na pouť do Říma v roce 1124.

Pravda o Eucharistii

Jako plodný spisovatel zanechal velmi četná díla, i pro dnešek velmi zajímavá, také proto, že byl aktivní v různých důležitých teologických diskusích své doby.

Zasáhl např. rozhodujícím způsobem v kontroverzi o Eucharistii, která v roce 1077 přivedla Berengaria z Tours k odsouzení. Ten přisuzoval přítomnosti Krista ve svátosti Eucharistie omezenou přítomnost a definoval ji jako symbolickou. V řeči Církve nebyl ještě zaveden termín „předpodstatnění“, ale Rupert, který někdy používal odvážné výrazy, se stal rozhodným zastáncem eucharistického realismu a především v díle nazvaném *De divinis officiis* potvrdil s rozhodností kontinuitu mezi Tělem vtěleného Kristova Slova a Kristem přítomným pod eucharistickými způsoby chleba a vína. Drazí bratři a sestry, zdá se mi, že na tento bod musíme myslet také v naší době; i dnes existuje nebezpečí zmenšovat eucharistický realismus, tedy pokládat Eucharistii za obřad přijímání, socializace a příliš snadno zapomínat, že v Eucharistii je skutečně přítomen zmrtnýchvstalý Kristus – se svým vzkříšeným Tělem, který vkládá sebe do našich rukou, aby nás přitáhl mimo nás samotné, vtělil nás do svého nesmrtelného Těla a přivedl nás tak k novému životu. Toto velké tajemství, že Pán je s celou svou realitou přítomen v eucharistických způsobách, je tajemství, kterému se musíme stále znovu klanět a milovat ho. Chtěl bych zde citovat slova Katechismu katolické církve, která v sobě nesou ovoce meditace víry a dvoutisícileté teologické

Zpěv andělů uprostřed první vánoční noci byl první zvěstí o tom, že došlo k největší události lidských dějin. Zní to pro nás i docela poeticky, ale když uvážíme, že příjemci této nejradostnější zprávy bylo jen několik pastýřů, není to udivující, že tak významný Boží příchod na svět neměl větší publicitu?

Vysvětlení nám asi dávají sami andělé: Dar nebes, Pokoj s velkým P, který ohlašují, je spojen s podmínkou: mohou ho v plné míře zakusit jen ti, kteří jsou disponováni, tj. mají potřebnou míru dobré vůle. Pán dobrou novinu v den svého narození oznámil tam, kde mohl předpokládat dobrou vůli. Svět nebyl na tento příchod v onu chvíli připraven. Nezbytnost této podmínky pro přijetí všech ostatních darů nebes se projevila názorně, když zprávu o narození Krále přinesli mudrci z Východu do Jeruzaléma. Ani centrum vyvoleného národa nezbytnou podmínku paradoxně nesplňovalo. Radostnou zprávu tam mudrci přinesli vlastně omylem, protože čistě lidsky soudili, že se židovský král mů-

že narodit jedině v Jeruzalémě. Ale jedinečná zvěst tam skutečně padla na špatně připravenou půdu, nenašla lidí dobré vůle ani u těch nejzdělanějších a nejfundovanějších, kteří měli k dispozici všechny potřebné informace. Naopak, setkala se zde s naprostým nezájmem, a u mocného panovníka dokonce vyvolala takovou paniku, že ho dohnala k dosud nevídanému zločinu.

Tuto situaci apoštol Jan charakterizoval v Prologu slovy: Svět povstal skrze něho, a svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali. Nenašla se u nich ona nezbytná dobrá vůle. Na nesmírnou Boží vstřícnost neodpověděli vstřícností, ale nezájmem.

À propos, vstřícnost, nevystihuje a nekonkretizuje toto slovo právě to, co bychom mohli očekávat tam, kde je opravdu dobrá vůle? „Vstřícnost“ je specificky české slovo, které kupodivu v jiných jazycích nemá ekvivalentní výraz. Internetový vyhledávač však při zadání hesla „vstřícnost“

Editorial

najde na 20 000 odkazů. Je mezi nimi i řada firem, které uvádějí svou zásadu vstřícnosti jako doporučující argument.

Hodí se však mluvit v souvislosti s Vánoce o vstřícnosti? K těmto dojemným svátkům se pojí nejrůznější, často poeticky laděné výrazy, ve kterých je obsaženo všechno možné, co člověk pokládá za krásné, dobré a vytožené, ale o vstřícnosti v této souvislosti nebývá řeč. Že by výraz vstřícnost neměl v sobě nic z onoho oblažujícího náboje spojovaného s představou nejkrásnějších svátků roku?

Jaké jsou vůbec naše zkušenosti se vstřícností? Kdy o někom řekneme, že nám projevil vstřícnost? Když za ním přijdeme v nějaké potřebě nebo záležitosti, a on nás přijme a chová se k nám, jako by tu byl jen pro nás, jako by na nás už čekal. Mluvíme nejen o ochotě, ale o vstřícnosti, když o nás a o naše starosti projevil větší zájem, než jsme předpokládali, když se do řešení

Pokračování na str. 19

Pokračování na str. 18

Sváteční setkání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Byl milý Bohu i lidem.

Pozvi dnes ke společnému setkání s Božím slovem všechny své drahé. Kdy jindy byste se měli sejít v tichém a radostném zamyšlení, ne-li o svátku Sváté rodiny? Je to vzácný svátek i vašeho rodinného společenství. Proste společně Božího Ducha, aby vás opravdu shromáždil v jedno.

Doprovázejte Svatou rodinu při její daleké pouti do jeruzalémského chrámu i při jejím bolestném rozdělení. Nevypráví vám evangelista dojemný příběh také proto, aby vám pomohl ve vašich starostech? I Maria a Josef procházejí všedními trampotami, nemají to lehké ani se svým božským Dítětem, ocitají se ve svižných situacích a slyší slova, kterým nejsou schopni porozumět. Co jiného je však vede ve všech nejistotách, ne-li bezmezná důvěra v Hospodina? S veškerou věrností a oddaností plní úkol, který přijali od Pána. *Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*⁽¹⁾

Není vám někdy těžko právě proto, že ztrácíte ze zřetele vznešenost svého povolání a svou důstojnost? Vezměte se dnes spolu za ruce a povězte jeden druhému tu radostnou skutečnost: *Bůh si nás vyvolil, jsme mu zasvěceni a miluje nás!* Není to samo o sobě největší poklad vašeho společenství? Nikdy nejste ponecháni sami sobě. Jako Bohu zasvěceni jste jeho vlastnictví a on nikdy neopouští to, co je jeho, své vlastnictví, které miluje. A jestliže vás miluje, znamená to také, že je živý mezi vámi, je s vámi a ve vás, v každém z vás a skrze vás se vám chce přiblížovat a zjevovat. Jak? Tím, že si navzájem *projevujete jeho milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost.* Jestliže se ti zdá, že ten druhý je přímo nesnesitelný, není to proto, že nepocituje a neuvědomuje si Boží přítomnost, že mu ničím nepřipomínáš blízkost nejlaskavějšího Otce? *Že u tebe nenachází jeho milosrdné srdce, dobrotu, mírnost a trpělivost?* Projev pokoru a uznej, že máš podíl na všem, co ti připadá tak nesnesitelné. Jestliže si to však dnes v dobré vůli a pokoře přiznáváte, budete si snáze navzájem odpouštět, *má-li kdo něco proti druhému.* Tím také všem ostatním nejvíce zpřítomníš Pána, který *odpusť tobě.*

Největším pokladem rodiny je *láska.* Bez ní jsou ubozí a chudí i ti nejbohatší. Láska není něco, co vlastněme jako jmění. *Láska je svorník dokonalosti,* láska je způsob bytí, který všechno proměňuje. Její nedostatek ještě více přitěžuje

je ve všem, co vás tíží. Boha, který je Láska⁽²⁾, marně hledají ti, kteří se nemilují. Bůh svou lásku neskrývá, projevuje ji otevřeně, když z lásky krvácí, nese kříž a prosí za ty, kteří na kříž přibíjejí. Láska je skutečná teprve tehdy, když to bolí, neklade si předem podmínky, neustupuje před nevděčností a nezná výčitky. Když každý začne s láskou jako první, pak ona záhy naplní celý dům jako *svorník dokonalosti.*

Tam, kde sídlí láska, *vládne Kristův pokoj.* Střežit tento pokoj ve svém vlastním srdci a tím v celém domě je *cíl vašeho povolání. Vděčně na to pamatujte, vždyť jste přece jedním tělem.* Kde není Kristův pokoj, tam není Kristův duch. Chceš-li, aby z tebe Kristus vyzařoval, a tvoji drazí kolem tebe mají na to právo, vyčkej vždy se svým rozhodnutím i se svým slovem, dokud si nejsi jist, že v tvém srdci zavládl jeho pokoj.

Zamyslete se pak společně podle slov apoštolova doporučení, zda je u vás opravdu *Kristova nauka v plné síle.* Co představuje vaše prostředí pro semeno Rozséváče? Skálu, úhor bez půdy, bodláčí, nebo zúrodněnou zemi? Připravte mu ve vlastním zájmu takové podmínky, aby mohlo přinášet *užitek stonásobný*⁽³⁾. Abyste se mohli *navzájem moudře poučovat,* nemohou být pravdy víry popelkou mezi přívalem prázdných a často povážlivých slov, s jakými se svět bezostyšně vkrádá až do intimity vašeho prostředí. Jste *zasvěceni Bohu,* jeho chvála ať zaznívá z vašich úst i z vašich srdcí, ať celé vaše společenství mu spolu děkuje za jeho dobrodiní a spolu ho prosí o pomoc ke každému dílu, aby se pak všechno dělo v radosti a v pokoji *ve jménu Pána Ježíše.*

Nelekejte se podřízenosti. Jestliže sám Bůh k vám *nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil*⁽⁴⁾, i vy máte *jeden druhému umývat nohy*⁽⁵⁾. Celých třicet let byl v nazaretském domku největší ten, který se *podřizoval všem.* Podřízenost je jeho svatou cestou, jak prospívat na duchu i na těle a jak se stát milým Bohu i lidem.

Jestliže Bůh výslovně žádá, aby se rodiče těšili velké úctě, je to závazek nejen pro děti, ale i pro rodiče. Nebeský Otec od nich očekává, že budou v posvátném kruhu rodiny jeho důstojným zástupcem a také jeho názorným a povzbuzujícím obrazem. A tak proste v tento den společně Pána:

Bože, dal jsi nám ve Sváté rodině zářivý příklad. Posiluj nás, ať ji následujeme v ctnostech všedních dnů a svůj pozemský domov naplňuje me společenstvím lásky.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 128; ⁽²⁾ 1 Jan 4,8; ⁽³⁾ srov. Mt 13,3-9;

⁽⁴⁾ Mk 10,45; ⁽⁵⁾ Jan 13,14; ⁽⁶⁾ vstupní modlitba

dnešního svátku

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Sam 1,20-22.24-28

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala.“

Muž Elkana a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční obět a splnili svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: „Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy.“

Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu.

Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je odevzdaný Hospodinu.“

I klaněli se tam Hospodinu.

2. čtení - 1 Jan 3,1-2.21-24

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium - Lk 2,41-52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal

Pokračování na str. 12

Mysterium Vánoc

Proto vám Pán dá znamení: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (Iz 7,14).

Následovníci vtěleného Božího Syna

Každý z nás již zakusil štěstí Vánoc. Ale nebe a země se ještě nestaly jednou jedinou věcí. **Betlémská hvězda i dnes září v temné noci.** Již druhý den Vánoc Církev odloží bílá slavnostní roucha a obleče barvu krve: **Štěpán prvomučedník**, který první následoval Pána ve smrti, a brzy nato **betlémská nevinátka**, která byla krutě zmasakrována hrubými rukama katů, ti obklopují Beránka v jeslích.

Co to znamená? Kde je radost nebeských zástupů, kde je blaženost tiché Svaté noci? Kde je pokoj na zemi? **Pokoj lidem dobré vůle. Ale ne všichni mají dobrou vůli.**

Proto musel Syn věčného Otce sestoupit ze slávy nebes, protože zemi zahltilo tajemství nepravosti. Temnoty pokryly zemi a **On přišel jako světlo, které osvěcuje zemi**, ale tma ho nepojala.

Těm, kteří ho přijali, přinesl **světlo a pokoj**, pokoj s nebeským Otcem, pokoj se všemi, kdo jsou **synové světla a synové nebeského Otce**, a **vnitřní a hluboký pokoj srdce**; nikoliv však pokoj se syny temnot. Těm Kniže pokoje nepřináší mír, ale meč.

Pro ně je kamenem úhelným, na který narážejí a rozrazí se. To je těžká a závažná pravda, kterou kouzlo Dítěte v jeslích nesmí našim očím zakrýt. Tajemství vtělení a tajemství zla jsou těsně spojena. Proti světlu, které sestupuje z nebe, se tím výrazněji staví vina a znepokojující **noc hříchu.**

Dítě vztahuje z jeslí ručičky a jeho úsměv jako by říkal to, co jeho rty řeknou, až bude dospěl: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi.“ Někteří budou následovat jeho po-

zvání. Tak **chudí pastýři** roztroušení po pláních kolem Betléma, kteří, když viděli zář nebe a slyšeli hlas anděla, jenž oznamoval dobrou novinu, **odpověděli plni důvěry: „Pojďte do Betléma,**“ a vydali se na cestu, tak **králové, kteří přišli z dalekého Východu, následovali v prosté víře záračnou hvězdu.** Na ně vylily ruce Dítěte rosou milostí, a oni zakusili převelikou radost.

Tyto ruce dávají, ale současně požadují: vy moudří, odložte svou moudrost a staňte se prostými jako děti; vy králové, darujte své koruny a své poklady a skloňte se pokorně před Králem králů; vezměte na sebe bez otálení námahy, utrpení a soužení, které jeho služba vyžaduje. Vy děti, které ještě nemůžete ze svého nic darovat, vám ruce

Děťátka z jeslí odnímají váš útlý život, který sotva začal; nejlepší způsob, jak ho využít, je obětovat ho za Pána života.

„Následuj mě,“ říkají ruce Dítěte, jak to později řeknou rty dospělého muže. Tak to řekly Janovi, který miloval Pána a který je nyní v nebeském zástupu, jenž obklopuje jesle. A svatý

Jan, mládenec čistého a něžného srdce, ho následoval bez ptaní: kam? a proč? Opustil loď a otce a šel za Pánem po všech cestách až na Golgotu.

„Následuj mě,“ toto pozvání uslyšel také mladý Štěpán. Následoval Pána noci proti mocností temna, proti zaslepenosti umíněného nedostatku víry, a zbylo mu svědectví jeho slov i jeho krve; následoval ho také v duchu, v duchu lásky, která poráží hříchy, ale miluje hříšníka a modlí se za vraha před Bohem i v okamžiku smrti.

Světlé postavy jsou také ty, které poklekají kolem jeslí: něžné a nevinné děti, důvěřiví pastýři, pokorní králové, Štěpán, učedník a nadšenec, a Jan, apoštol lásky; oni všichni jdou za Pánovým voláním. Proti nim stojí noc zatvřelosti a nepochopitelné zaslepenosti: **zákoníci**, kteří jsou schopni dát informace o čase a místě, kde se Spasitel světa narodí, ale nevyvozují z toho žádné: „Pojďte do Betléma!“, a král Herodes, který chce zabít Pána života. Před tváří Dítěte v jeslích se duchové rozdělují. **On je Král králů a Pán života i smrti**, vyslovuje své „Následuj mě“, a **kdo není s ním, je proti němu.** On to pronáší také k nám a staví nás před rozhodnutí volit mezi světlem a temnotami.

Kristovo mystické tělo

Kam nás chce Dítě zde na zemi zavést, to je věc, kterou nevíme a na kterou se nesmíme ptát, dokud nepřijde čas. Víme jen jednu věc, že **těm, kteří milují Pána, všechno prospívá k dobru.** A navíc, že cesty, po kterých nás Pán vede, jdou daleko za tuto zemi.

Ó podivuhodná výměna! Stvořitel lidského rodu **nám přináší své božství, když bere na sebe tělo.** Pro toto obdivuhodné dílo přišel Vykupitel na svět. Bůh se stal lidským synem, aby se lidé mohli stát Božími dětmi. Jeden z nás roztrhal pouto božského synovství, jeden z nás je musí znovu vlo-

Giovanni Tiepolo: Adorace Dítěte

MODLITBA O SVATÉ NOCI

Se rty pokrytými ledem,
se slzami v očích, poznamenaní beznadějí,
hrneme se k Tvým jeslím,
nejsvětější Dítě.

Přijmi naše modlitby a prosby,
přijmi naši touhu po domově,
přijmi naši odhodlanost, přijmi oběti hrdinů,
přijmi slzy našich milých,
jejich modlitby,
a starosti prosáklé bolestí;
zachraň nás všechny pro krásnější budoucnost.

Dej těm, kteří nouzí a hladem
zemřeli v cizí zemi,
šťěstí nebe.

Pro zásluhy Tvé nejsvětější Matky
a všech svatých
smiluj se nad mými milými
a nad naším národem.

Se zdrceným srdcem prosím, zkrať dny zkoušky.

Je-li třeba oběti,
žádej ji ode mne.
Dej mi jen odvahu
a stálost mučedníků.
Amen.

*Z modlitební knížečky „Maria, zachraň nás“
estonských dívek v sibiřském zajetí*

žit a zaplatit za hřích. Ale nikdo z tohoto dávného pokolení, nemocného a zvrhlého, to nebyl schopen udělat. Byla na ně naštěpena nová ratolest, zdravá a vznešená.

Stal se jedním z nás, ba co více, **stal se s námi jedinou věcí.** Kdyby se věci měly jinak, kdybychom existovali svobodní a nezávislí jeden vedle druhého jako autonomní a oddělení, pád jednoho by s sebou nestrhl všechny ostatní.

Na druhé straně někdo mohl být schopen za nás zaplatit cenu smíření a připsat ji na náš účet, ale jeho spravedlnost by nepřešla na hříšníky a žádné ospravedlnění by nebylo možné. On naopak přišel, aby se s námi stal mystickým tělem: on je naše hlava a my jsme jeho údy. **Když vložíme své ruce do rukou božského Dítěte a odpovíme Ano na jeho Následuj mne, pak jsme jeho** a je volná cesta k tomu, aby se jeho božský život vlil do nás.

To je počátek božského života v nás. Zatím ještě není blaženou kontemplací Boha ve světle slávy, **je ještě temnota víry,** ale již není z tohoto světa a **je to již život v Božím království.** Boží království začíná na zemi, když svatá Panna pronesla své Fiat, a ona v něm byla první služebnicí. A všichni ti, kteří před nebo po narození Dítěte vyznají víru v něho slovy a skutky, svatý Josef, svatá Alžběta, její syn a všichni ti, kteří byli kolem jeslí, vstoupili podobně do něho.

Toto království nastupuje odlišným způsobem, než si lidé představovali na základě žalmů a proroků. Římané zůstali pány země, velekněží a zákoníci dále drželi ubohý lid pod svým jhem. Ten, kdo patřil k Pánu, nesl Boží království neviditelně v sobě, necítil se zbaven tíže pozemského života a neviděl to ani u druhých, ale vzadu **byla okřídlená síla, která činila jeho snadným a břímě lehkým.**

Tak se děje také dnes každému Božímu dítěti. Božský život, který vstoupil do duše, **je svět-**

**lo, které vstoupilo do temnot, zá-
rak uprostřed Svaté noci.** Kdo je v sobě nese, ví, o čem je řeč. Naopak pro druhé všechno to, co můžeme v tomto ohledu říct, je nepochopitelný blábol. Všechno v Janově evangeliu je breptání ve srovnání s **věčným světlem, které je láska a život.** Bůh v nás

a my v něm, to je naše účast na Božím království, které má svůj základ ve vtělení.

Být s Bohem jedna věc

Být s Bohem jedna jediná věc: to je to nejpřednější. Ale druhé bezprostředně následuje. Jestliže Kristus je v mystic-

kém těle hlavou a my jsme údy, pak **jsme také údy jeden druhého** a všichni spolu tvoříme s **Bohem jednu věc, jeden božský život.** Jestliže Bůh je v nás a Bůh je láska, nemůžeme než milovat své bratry. Proto naše láska k bližním je mírou naší lásky k Bohu.

Ale jedná se o lásku odlišnou od přirozené lásky k lidem. Přirozená láska se řídí tím, jak a s kým nás váže pouto krve, blízkost charakteru nebo společné zájmy. Ostatní jsou „cizinci“ a na nich nám nezáleží, můžeme k nim dokonce zakoušet averzi z důvodu nějaké jejich vlastnosti, pro kterou se vyhýbáme lásce k nim.

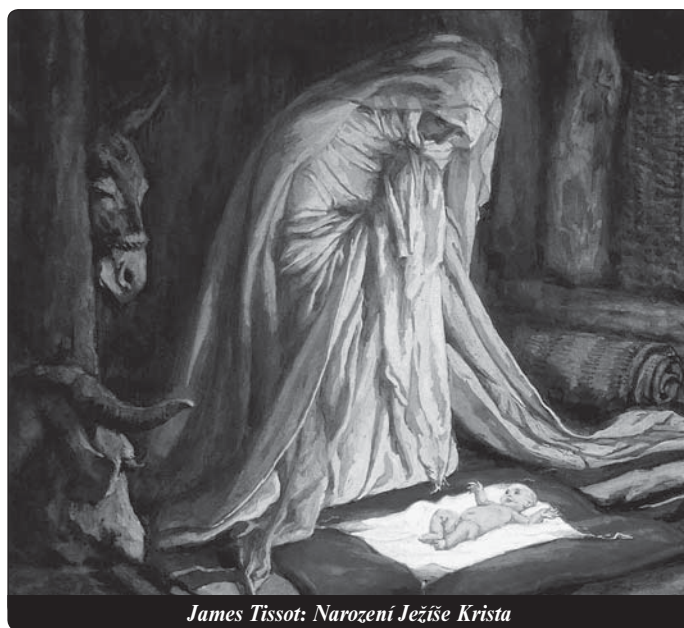
Pro křesťany však neexistuje nikdo jako „cizinec“, naším bližním je, kdo stojí před námi a potřebuje nás, ať už je nebo není naším příbuzným, ať se nám líbí nebo ne, ať je nebo není „morálně hoden“ naší pomoci. Kristova láska nezná hranic, nikdy nemizí, neustupuje před morálním nebo fyzickým odmítáním. **Kristus přišel kvůli hříšníkům a nikoliv kvůli spravedlivým. A jestliže v nás žije jeho láska, jednáme jako on a jdem za ztracenou ovečkou.**

Přirozená láska tíhne k tomu, mít milovanou osobu pro sebe, vlastnit ji co nejvíce nerozdělným způsobem. Kristus přišel, aby k Otci přivedl ztracené lidstvo, **a kdo miluje jeho láskou, chce lidi pro Boha a ne pro sebe.**

To je také současně nejjistější cesta, jak je vlastnit věčně: **když totiž zachráníme jednu osobu v Bohu, jsme s ní v Bohu jedna věc,** zatímco touha získat ji pro sebe vede často dříve nebo později k její ztrátě. **To platí jak o duši druhého, tak o duši vlastní** a o každém vnějším dobru: kdo se oddává vnějším věcem, aby je získal a zachoval si je, ztrácí je. Kdo je daruje Bohu, získává je.

*Pramen: La mystica della croce,
Scritti spirituali sul senso della
vita, Città Nuova 1985*

Překlad -lš-

James Tissot: Narození Ježíše Krista

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

P. Ignác Stuchlý SDB - Staříček

Když skončil ve Slezsku v bývalém Rakousku-Uhersku gymnaziální studia, rozhodl se, že vstoupí k jezuitům. Během cesty vlakem na Moravu a na Velehrad se potkal s jedním knězem, který mu vyprávěl o salesiánech Dona Boska. Ignác se nakonec rozhodl, že pojedje do Turína. Přijali ho v ústavě ve Valsalicy. Po noviciátu v Ivreji absolvoval studium filosofie a agronomie. Žádal, aby ho poslali do misijních zemí. Blahoslavený Don Rua mu odpověděl: „Tvoje misie je na severu!“ V roce 1910 ho představení poslali do Lublaně v Jugoslávii, aby zde řídil práce při stavbě kostela Panny Marie Pomocnice. Kostel byl dokončen a vysvěcen v roce 1924. Představení ho povolali do Perosa Argentina, kde se soustřeďovali chlapci z Československa, kteří se připravovali pro práci ve své vlasti. V roce 1927 byl poslán na Moravu do Fryštáku, kde byl ředitelem prvního ústavu v letech 1928–1934. Pak přešel jako ředitel nového ústavu do Moravské Ostravy a byl jmenován inspektorem salesiánů v českých zemích. Tuto funkci vykonával v letech 1935–1948. Pod jeho vedením vzniklo 12 domů s 270 řeholníky, 20 českých salesiánů pracovalo v misiích. Tento mimořádný úspěch byl plodem jeho prosté zbožnosti a dobrotivé lásky ke všem. V roce 1948 se vrátil do Fryštáku jako zpovědník. V zemi propuklo pronásledování a Don Stuchlý viděl, jak Zlý ničí dílo, které vybudoval.

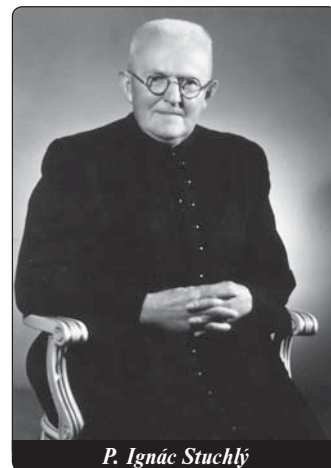
Ignác Stuchlý byl řeholník, který nenapsal řeholi, ale všude byl poslušný. Nevytvářel projekty vlastní aktivity, ale uskutečňoval záměry svých představených. Patřil mezi opomíjené, protože, jak říkali, je mnoho práce, a než obdržel kněžské svěcení, měl už šedivé vlasy a tvář starce, která budila velkou důvěru těch, kteří se hrnuli k jeho zpovědnici. „Je to kněz s velkou zkušeností a svatostí,“ říkalo se o něm a byla to svatá pravda.

Narodil se před 140 lety dne 14. prosince 1869 v Boleslavi v Horním Slezsku. Jeho malá rodná obec patřila nejdříve do Rakouska, pak do Německa, pak připadla Československu a nakonec Polsku. Na základní škole měl velkého učitele Jana Koblaje, který v době, kdy režimy pronásledovaly kněze, vyprávěl mládeži o kráse duchovního povolání a o těch, kteří obětovali svůj život pro méně šťastné bližní. Ve 22 letech měl nastoupit vojenskou službu, ale vyřadili ho jako neschopného. Začal tedy vážně přemýšlet o kněžském povolání. Rodina neměla nic proti tomu, ale neměla ani prostředky, aby mohl studovat. Ignác to zkusil u dominikánů, u jednoho kněze se učil

latině a řečtině. Ten mu poradil: Chceš-li uspět, jeď do Itálie k Donu Boskovi. Ignác poslal do Turína dopis a obdržel telegram od Boskova nástupce: „Přijed' okamžitě.“ Studoval v blízkosti hrobu Dona Boska spolu s Poláky. Zde se spřátelil s Augustinem Hlondem, pozdějším salesiánským kardinálem a polským primasem.

Představení ho pak poslali do Gorizie, tehdy rakouského města. Vyučuje zde latině a řečtině. Léta běžela, jmenovali ho katechetou a zástupcem ředitele, což znamenalo prakticky „fac totum“. Ale na jeho kněžské svěcení nikdo nemyslel. Postaral se o ně až Don Rua, který v roce 1901 navštívil Gorizii. Rekl řediteli, aby pamatoval, že

je na čase udělit kněžské svěcení Ignáci Stuchlému, který má už 32 let. Vysvětil ho 3. listopadu 1901 kardinál Missia, který vložil ruce na jeho již bílou hlavu. U jeho zpovědnice stáli věřící v dlouhých řadách. Pak ho představení poslali do Lublaně. Je zde mladá salesiánská komunita, která začala budovat chrám Panny Marie Pomocnice, ale stavba se zastavila, když zdi měly výšku 8 m. Nebylo prostředků a ve městě řádila epidemie tyfu. R. 1910 začala balkánská válka a 1914 krvavá první světová válka. Don Ignác bojuje, aby komunitě zajistil holý život. Stavba chrámu byla zakryta plachtami a čekalo se na lepší časy. Když válka skončila, Don Stuchlý žebral od dveří ke

P. Ignác Stuchlý

dveřím a od jedné země k druhé, aby zajistil prostředky pro komunitu a na stavbu kostela Panny Marie. Kapka ke kapce, cihla k cihle, a zdi a věže byly dokončeny. V následujících dnech se na jeho stole kupily gratulace a poděkování. Neměl ani čas je číst. Až přijel mladý salesián z inspektorie a urgoval u Dona Ignáce odpověď na dopis z Turína. Don Stuchlý se probral hromadou a našel dopis od hlavního představeného Dona Ricaldone. Byl stručný: „Drahý Done Ignáci, vezmi si kabát a věci, přijed' do Turína!“ Byl překvapený. Měl 55 let, byl vyčerpaný, a nyní měl opustit Jugoslávii a jet do Turína, aniž by mu řekli, co tam má dělat. Sklonil hlavu a odpověděl: „Představení mě volají, já poslouchám. Vyřídím si pas a pojedu.“ S pasem však byly potíže. V Záhřebu mu pas odmítly vydat jugoslávské úřady, italský, český i německý konzulát. Jeho rodné místo stále měnilo svou příslušnost. Nakonec mu po velké nevoli vyhověl německý konzulát.

V Turíně mu sdělili nové místo určení: Československo mu odmítlo vydat pas, ale byl jedním z mála Čechů v salesiánské kongregaci. Bylo rozhodnuto, že v Perosa Argentina bude aspirantát pro budoucí povolání „české zóny“. Zájemce posílali z Čech a Moravy dva čeští kněží. Byli mladší i starší, vážní zájemci i takoví, kteří jen hledali dobrodružství. Pro P. Stuchlého to bylo nadlidské úsilí, s lásky-

P. Ignác Stuchlý při fotbalovém zápase

plným salesiánským systémem oddělovat pšenici od kroup a poslat některé domů tak, aby je neurazil. To všechno se podařilo během tří let, ale komunita přitom žila na pokraji bídy. Po třech letech byl P. Ignác pověřen, aby odjel do vlasti najít vhodný dům, kam by přesadil povolání vypěstovaná v Perosa Argentina. Odejel, pozorně prozkoumal situaci a rozhodl se pro dům ve Fryštáku, který opouštěla komunita řeholních sester. Strávil ve vlaku mnoho hodin a do cíle dorazil po hodinové pěší túře. Sestry mu chtěly připravit oslavu, ale on utmáčený žádal nejdříve o několik stránek novin. S těmi odešel do kouta zahrady, kde si noviny vložil pod košili, protože byl propocený a druhou košili neměl. Pak se s úsměvem vrátil a podepsal potřebné dokumenty o převzetí domu. Mladí z Perosa Argentina dorazili 28. září 1927. Kronika připomíná: „Byl to první kontakt Dona Boska s českým národem na české půdě. Mládenci měli velmi, velmi chudý oběd. Pak si každý našel místo, kde by se uložil. Mnozí spali několik dnů na pouhé slámě na zemi.“ Don Ignác byl velmi vyčerpaný, musel však přijmout funkci ředitele; a byl jím od roku 1928 do r. 1934.

V roce 1935 bylo českých salesiánských domů již šest. Představení pomýšleli na to, že oddělí novou salesiánskou rodinu od jugoslávské provincie a zřídí samostatnou inspektorii. Don Ignác, který doufal, že si na chvíli oddechne od aktivity, která ho zatím stravovala ve dne v noci, byl jmenován inspektorem. Jako vždy sklonil poslušně hlavu. V té době prožívala nová inspektorie skutečný rozkvet povolání. Četní salesiáni měli jen jednu chybu: byli neuvěřitelně mladí, a tedy málo připravení. Ale Don Ignác neváhal: je třeba začít vážně pracovat s mládeží. Těžkostí nikdy nechybělo. I v těch nejlepších letech bylo ve vzduchu cítit blížící se bouři druhé světové války.

P. Ignác Stuchlý

Ale P. Stuchlý říkal spolubratřím: „Pracujme, dokud je den. Až nastane noc, Pán se o nás postará.“ V roce 1937 mohl P. Ignác Stuchlý podat zprávu o prvních výsledcích velké a Bohem pozeňované práce: 18 kněží, 7 laických bratří, 73 kleriků, celkem 98 salesiánů nadšených pro práci s mládeží. Ale v březnu 1939 obsadil Hitler Čechy a Moravu, 1. září propukla druhá světová válka

útokem na Polsko. 14. prosince toho roku měl P. Ignác 70 let. Měl smutné předtuchy, ale mlčel, usmíval se a zval všechny k práci, jako by válka ani nebyla. V červnu 1941 Německo napadlo SSSR a situace se zhoršila i v protektorátu Čechy a Morava. Hlavní sídlo salesiánské inspektorie v Ostravě zabrali Němci „pro válečné účely“. V červnu 1942 po atentátu na říšského

Pohřeb P. Ignáce Stuchlého, leden 1953

protektora začal v zemi teror. Padesát mladých salesiánů muselo na nucené práce. R. 1943 byl zabaven i ústav ve Fryštáku. Don Stuchlý (74 let) prožívá se salesiány období hrůzy. Kam se uchýlit? Někteří se se svým inspektorem uchýlili na fryštáckou faru, jiní pokračovali tajně v prázdninové kolonii na Českomoravské vysočině. Don Ignác opakoval: „Přijměme všechno z Boží ruky.“ Válka skončila v květnu 1945. Salesiáni mohli dělat rekapitulaci tvrdých let: všichni vyšli z pekla živí a zdraví, i když zakušili mnoho.

Ve svých 77 letech žádal P. Ignác marně o změnu. Musel vést inspektorii v jejím druhém krátkém jaru. Byl obnoven noviciát, aspirantát, filosoficko-teologický studentát. Inspektorie měla 6 domů na Moravě a 5 v Čechách. Pán posílal stále nová povolání. Ve studentátě bylo 60 kleriků. Konečně 24. února 1948, den před komunistickým pučem, byl jmenován inspektorem Don Antonín Dvořák. P. Stuchlý ve věku 79 let se v tichosti odebral do domu ve Fryštáku, aby zde trávil mnoho času ve zpovědnici. Pro české salesiány však začalo druhé mučednické období. R. 1948 byl zatčen ředitel ústavu ve Fryštáku a chlapi rozpuštěni. Všechny domy byly postaveny pod dozor a telefonáty odposlouchávány. V březnu 1950 je Don Stuchlý postižen mozkovou mrtvicí a další měsíc všichni salesiáni deportováni do internčních středisek a vojenských pracovních táborů. Druhá bouře ničí dílo Dona Boska a jeho staříčského salesiána. Ten je nyní v ošetřování řeholních sester v Lukově, a je tak ušetřen žalostného divadla násilné likvidace díla. Částečně se zotavil, ale druhou krizi nepřežil. Pán ho k sobě povolal 17. ledna 1953, krátce po 83. narozeninách. Na hřbitov ve Fryštáku ho provázeli někteří spolubratři, oděni jen v civilu. Očekávali v tichosti dobu nového Božího rozkvetu.

Pramen: www.santiebeati.it

Svatá místa Božího Narození

Nejstarší liturgické dokumenty nás informují o slavení svátku Zjevení Páně. Jsou to itinerář španělské poutnice Egerie a Jeruzalémský arménský lekcionář.

Svátek Zjevení Páně otevíral liturgický rok a slavil se 5. ledna ve čtyři hodiny odpoledne na Poli pastýřů nedaleko Betléma. Slavnost začínala zpěvem žalmů, které představují postavu pastýře. Tak žalm 22 nám říká: *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Pak následovalo Aleluja a Ty, pastýři Izraele, slyš, ty, který vedeš Josefa jako stádo* (Ž 79,1). Tyto prorocké žalmy připravovaly prostředí pro ohlášení evangelia podle Lukáše (2,8–20), které se zpívalo jako zpráva o dobré novině andělů pastýřům, hymnus o Slávě a Pokoji ve zpěvu andělů, o radostné cestě pastýřů k místu narození Spasitele a pak o jejich návratu. Po evangeliu následovalo jedenáct čtení ze Starého zákona. Věřící roztahovali o dávných událostech a zázracích Boží prozřetelnosti, aby se tak připravili na tajemství narození Mesiáše.

Po tomto důvěrném dialogu mezi lidem shromážděným ke slavnosti a Božím slovem nastoupilo slavení Eucharistie Danielovým kantikem (3,52a–90) a četlo se evangelium podle Matouše (2,1–12) o Zjevení, o pouti mudrců za hvězdou, aby se poklonili židovskému Králi, o setkání s Herodem, o novém zjevení hvězdy, klanění a předání darů i o návratu do vlasti.

Liturgii společně slavilo společenství z Jeruzaléma a z Betléma. Po skončení se však jeruzalémský biskup vrátil spolu se svými, aby slavili liturgii ve městě. Tam přišli, když už začalo tak svítat, že bylo možno rozeznat osoby. Betlémští naopak, zvláště klérus a mniši, vstoupili do chrámu Narození a zpívali antifony a hymny až do svítání.

O svátku Zjevení četlo jeruzalémské společenství Matoušovo evangelium (1,18–25), které vypráví o narození Emanuela, Boha s námi. Slavení Zjevení Páně se protáhlo na osm dní, věřící, klérus i mnichy prostupovala velká radost. Liturgická roucha zářila zlatem. Některé posvátné budovy se odívaly do vzácných závěsů. Pochodně a svícny o vigiliích zdravily narození Pána Světla, Slunce z Východu a oznamovaly celému světu radostnou zvěst onoho rána.

Svátek Narození 25. prosince

Podle arménské lekcionáře se tak připomínalo najednou dvojí tajemství Narození a Zjevení Spasitele národů. V 5. století biskup Juvenál (421–452) napo-

dobil zvyk z Říma a také Jeruzalém oslavoval Narození Páně 25. prosince, v den, kdy se dosud slavil svátek svatého Jakuba a Davida. Podle gregoriánského lekcionáře (V. – VIII. st.) v poledne 24. prosince odešlo společenství na Pole pastýřů. Zde se četlo evangelium o zjevení andělů pastýřům, o jejich spěšném odchodu do Betléma a návratu (Lk 2,8–20). Pak celé společenství napodobilo pastýře a odešlo do města Davidova, vystoupilo na návrší a vstoupilo do jeskyně Narození. Zde se slavily nešpory se čtením o Ježíšově narození (Mt 1,18–25).

O půlnoci se slavila vigilie s žalmy, čteními a kantiky, která vrcholila Lukášovým evangeliem o narození Ježíše a jeho uložení

do jeslí. Za svítání se slavila Eucharistie. Jitro pozdravila věřící obec četbou evangelia o zjevení Páně pohanům, o klanění mudrců a útěku do Egypta.

Křest Páně

Tentýž gregoriánský lekcionář klade svátek Zjevení na 6. ledna s vigilií začínající o deváté hodině. Četly se úryvky o Janově kázání, křtu Páně a sestoupení Ducha Svatého (Lk 3,1–18; Mk 1,1–11; Jan 1,1–28 a Mt 3,1–17). Spásná skutečnost křtu nacházela svůj výraz v obřadu svěcení vody, který se konal během vigilie mimo baziliku. Na konci 6. století nám poutník z Piacenzy líčí, že žehnání vody se konalo u Jordánu v místě Pánova křtu a pro mnohé to byla příležitost ke křtu. Palestinsko-gregoriánský kalendář z 10. století říká, že Epifanie se slavila v kostele sv. Jana Křtitele u Jordánu velkou eucharistickou slavností.

Místa liturgických slavností

Z řečeného vyplývá, že jeruzalémská církev chtěla oslavovat tajemství Narození, Zjevení a Křtu Páně na těch místech, kde se udála. Báseň č. 19 svatého Sofronia, jeruzalémského patriarchy (634–638), mluví o místech, kde se slavila liturgie, a jsou to ta místa, která jsou dodnes uctívána: bazilika obsahuje jeskyni Narození s hvězdou, jesle, kde byl položen Spasitel, a hrob Neviňátek. K tomu je třeba připojit Pole pastýřů a Jeskyni Mléka ve vztahu k útěku do Egypta.

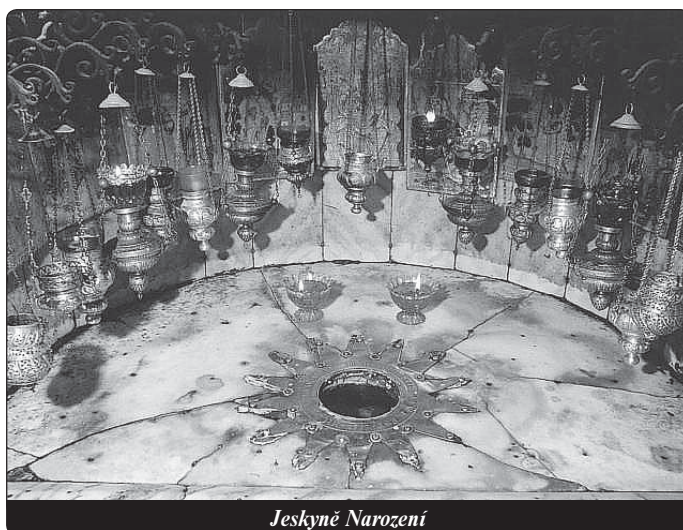
I v dnešní době jsou tato místa cílem křesťanských poutníků z celého světa. Od založení františkánského řádu slouží tito řeholníci ve Svaté zemi a plní zde nejen náboženskou, ale i kulturně informační roli. Spojují to s každodenní liturgií a s projevy lidové zbožnosti, jakými jsou procese. Místa narození našeho Spasitele nám dávají v každé době plodné podněty pro duchovní život.

Pramen: www.christusrex.org

Překlad -lš-

Pole pastýřů

Jeskyně Narození

ATENTÁTNÍK NA SVOBODĚ

18. ledna 2010 bude z tureckého vězení propuštěn Ali Ağca, pachatel atentátu na Jana Pavla II. Po třech výstřelech na papeže 13. května 1981 byl na místě zatčen a odsouzen italským soudem k trestu doživotního odnětí svobody. Dne 13. června 2000 mu byla udělena milost a byl předán turecké justici. Ta ho odsoudila za vraždu novináře v roce 1979. Vrah se po svém propuštění chce usadit v Itálii a chce vydělávat na mediálních vystoupeních. Věrohodnost jeho výpovědi je však velmi sporná. Pokud opravdu zná skutečné strůjce atentátu na papeže a chce přispět k jejich odhalení, je jeho život vážně ohrožen.

PRÁVO NA POTRAT

Tři irské ženy podávají u Evropského soudu pro lidská práva žalobu na Irsko, kde ústava hájí právo každého člověka na život, a z toho důvodu je potrat trestným činem. Chtějí tak vytvořit precedent pro Irsko i pro celou Evropu. Podobný rozsudek v USA v roce 1973 byl podnětem k rozšíření potratové praxe v zemi.

LESBIČKA BISKUPKOU

Anglikánská církev v USA zvolila 5. prosince lesbickou ženu za svou biskupku. Hlava anglikánské církve Rowan Williams varoval anglikánské společenství před vážnými důsledky. Podobné případy byly už příčinou nespokojenosti a směřují zřejmě k rozkolu v této církvi.

PAPEŽ NA SICÍLI

Vatikán potvrdil, že Benedikt XVI. navštíví 4. července 2010 město Sulmonu. Stane se tak u příležitosti 800. výročí narození místního patrona Petra z Morone, pozdějšího papeže Celestýna V., který žil v Sulmoně jako poustevník. 3. října plánuje papež návštěvu Palerma na Sicílii, kde se bude konat setkání rodin a mládeže.

RAKOUŠTÍ BISKUPOVÉ K REGISTROVANÉMU PARTNERSTVÍ

Rodina na základě manželství mezi mužem a ženou požívá určitých práv. Nejedná se přitom o privilegia, protože základ manželství ukládá rodičům odpovědné úkoly zvláště ve vztahu k výchově dětí. Přenášet taková práva na homosexuální dvojice není věcně oprávněné. Zavedení právní instituce „registrované partnerství“ homosexuálních dvojic má pro celou společnost nedozírné důsledky. Vzhledem k tomu, že se jedná o otázku základních hodnot společnosti, jsou poslanci povinni hlasovat v této otázce výlučně podle vlastního svědomí.

OPRÁVNĚNÉ OBAVY

Známý kazatel Alan Ames vypráví, že měl přednášku v katolické farnosti v anglickém Bradfordu. Tento katolický kostel byl obklopen vysokou zdí opatřenou ostnatým drátem a bezpečnostními kamerami. Muslimové z okolí zde několikrát napadli kněze a pokoušeli se kostel poškodit, nadávajícím lidem, kteří kostel navštěvují. Tito muslimové tvrdí, že Bradford se stal muslimským městem a že v této oblasti nemá katolický kostel co dělat. Muslimové naléhali na městskou radu, aby kostel zavřela, protože je uráží.

FILM O KONCI SVĚTA

Film „2012“, který má za námet konečnou světovou katastrofu, musel vynechat scénu, která předvádí zničení jedné mešity plné věřících. Jak přiznal režisér Emmerich, byly to sice krásné obrazy, ale cenzura řekla Stop. Když však došlo na záběry ze zničení chrámu svatého Petra, nebylo žádných námitek. Důvodem zásahu je strach ze sebevražděných atentátníků. Ti se v žádném náboženství nevykytují s tak velkou pravděpodobností jako v islámu.

Kath-net

Vánoční pozdrav arcibiskupa Jana Graubnera

Drazí bratři a sestry, každému z Vás přeji a vyprošuji pravou vánoční radost, která nespočívá jen ve sváteční pohodě a vzájemné štědrosti, ale především v přijetí Krista, který přichází jako Spasitel do našeho života, do naší situace, do našich problémů. Kristus není náš pomocník, na kterého hodíme své starosti, není jen děťátko probouzející pocit něhy a milých vzpomínek, není pracovník reklamní agentury na vánoční dárky. Je to mocný Bůh, který se nám celý daruje a promění celý náš život, když ho skutečně přijmeme a dáme mu to místo, které mu patří.

Kam spěje život bez jeho vlády, vidíme na našich krizích osobních i společenských a hospodářských. On, který se narodil ve chlévě a zemřel na kříži, se krizím nevyhýbá, ale prochází jimi jako vítěz. To zakusili slepí, hluchí, chromí i hladoví, kteří se na něj s důvěrou obrátili. Je-li naším skutečným Bohem, jestliže uznáváme jeho moc a odevzdáme mu vládu nad svým srdcem, můžeme počítat s jeho zázraky i dnes. I dnes dokáže uzdravit naše rodiny, naši společnost.

V uplynulém roce se nám dostalo zvláštního povzbuzení, když nás navštívil Svatý otec. Jeho první kroky směřovaly k betlémskému Děťátku. Pokorně klekl před Pražským Jezulátkem, kde se modlil za děti a jejich rodiny. Kromě jiného tam řekl:

Jezulátko nám svou dětskou něhou zpřítomňuje Boží blízkost a lásku. Uvědomujeme si, jakou máme v jeho očích cenu. Protože právě díky němu jsme se my sami stali Božími dětmi. Každá lidská bytost je Božím dítětem, a tedy naším bratrem, a jako takovou je třeba ji přijímat a vážit si jí. Kéž by si toto uvědomila i naše společnost! Každá lidská osoba by pak byla hodnocena ne podle toho, co má, ale podle toho, čím je, protože ve tváři každé lidské bytosti, bez rozdílu rasy či kultury, se zračí Boží obraz. To platí především pro děti.

Dále řekl: *Myslím na vaše rodiny a rodiny po celém světě, na jejich radosti a starosti. Sjednotme se v modlitbě a prosme u Jezulátka o dar jednoty a svornosti pro všechny rodiny. Mysleme obzvláště na ty mladé rodiny, které musí vynakládat mnoho úsilí na bezpečí a důstojnou budoucnost svých dětí. Prosme za rodiny v obtížných situacích, zkoušené nemocemi a bolestí, za ty, které jsou v krizi, rozvrácené nebo trýzněné nesporností či nevěrou. Všechny je svěřme Pražskému Jezulátku, protože víme, jak důležité jsou stabilní a jednotné rodiny pro skutečný pokrok společnosti a budoucnost lidstva.*

Drazí bratři a sestry, přistupujme v těchto dnech k betlémům s myšlenkami Svatého otce a prosme za rodiny. Papež odevzdal Jezulátku jako svůj dar zlatou korunku. Tím ukázal, koho uznává za svého krále, kdo vládne v jeho srdci, u koho hledá pomoc a radu, kdo má dobré řešení problémů osobních i společenských.

Udělejme i my podobný krok ve chvíli svatého přijímání, kdy se v našem srdci narodí Kristus skrze přijetí Eucharistie nebo ve chvíli adorace u betléma. Zvolme si Ježíše za svého krále a požádejme ho, ať nám vládne, to znamená, že jeho přání bude pro nás zákonem. On se pak nedá zahanbit a ukáže se jako náš Spasitel, který uzdravuje a dává naději.

Každému z Vás pak přeji plnost vánoční radosti z osobního setkání s Kristem. K tomu ze srdce žehná

Váš arcibiskup Jan
(ACO 10/2009)

Masmédia z nás činí diváky, ale všichni jsme herci

Drazí bratři a sestry, v srdci křesťanských měst je Maria přítomna způsobem něžným a ubezpečujícím. Svým diskrétním stylem obdarovává všechny pokojem a nadějí ve chvílích existenciálního veselí i smutku. V kostelích, v kaplích, na stěnách paláců: malby, mozaiky či sochy připomínají přítomnost Matky, která neustále bdí nad svými dětmi. Také zde na Španělském náměstí je Maria vyzvednuta vzhůru, aby bděla na Římě.

Co říká Maria městu? Co připomíná svou přítomností nám všem? Připomíná, že „tam, kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrěji ukázala milost“ (Řím 5,20) – jak píše apoštol Pavel. Ona je Neposkvrněnou Matkou, která také lidem naší doby opakuje: Nemějte strach, Ježíš přemohl zlo; potřel ho u kořene a vysvobodil nás z jeho nadvlády.

Jak mocně potřebujeme tuto krásnou zprávu! Každý den je totiž zlo prostřednictvím tisku, televize, rozhlasu vyprávěno, opakováno, zesilováno; pěstuje v nás návyk na ty nejhrůznější věci, činí nás necitlivými a určitým způsobem nás intoxikuje, protože negativa nejsou odstraňována a den za dnem se hromadí. Srdce se zatvrzuje a myšlenky se zachmuřují. Toto město proto potřebuje Marii, která svou přítomností hovoří o Bohu, připomíná nám vítězství milosti nad hříchem a nabádá nás, abychom i v těch lidsky nejobtížnějších situacích doufali.

Ve městě žijí – nebo přežívají – neviditelné osoby, které se čas od času objeví na prvních stránkách novin či na televizních obrazovkách a jsou využívány až doposledka, poněvadž zpráva a obraz přitahují pozornost. Je to perverzní mechanismus, kterému lze, bohužel, stěží odolávat. Město nejprve ukryje a pak vystavuje na veřejnost. Bez slitování nebo s falešným soucitem. V každém člověku je však touha, aby byl přijímán jako osoba a považován za posvátnou skutečnost, protože každý lidský příběh je posvátný a vyžaduje tu největší úctu.

Město, drazí bratři a sestry, to jsme my všichni! Každý přispívá k jeho životu a k jeho morálnímu klimatu v dobrém, nebo ve zlém. Srdcem každého z nás prochází hranice mezi

dobrem a zlem a nikdo z nás se nesmí domnívat, že má právo soudit druhé, nýbrž každý má cítit spíše povinnost sám se polepšit! Masmédia jsou nakloněna vzbuzovat v nás pocit, že jsme „diváci“, jako by se zlo týkalo jenom těch druhých a jistě věci jako by

JEŽÍŠ

On je život, který chci žít.

On je světlo, které chci vyzařovat.

On je cesta k Otci, po které chci jít.

On je pravda, kterou chci hlásat.

On je láska, kterou i já chci milovat.

On je radost, kterou chci všem sdílet.

On je pokoj, který chci šířit.

**Ježíš je pro mě všechno;
Bez Něho nemohu vůbec nic!**

Matka Tereza

se nám nikdy nemohly přihodit. Jsme však naopak všichni „herci“ a naše jednání má v dobrém či ve zlém vliv na druhé.

Často si stěžujeme na znečištění vzduchu, který je v jistých částech města nedý-

chatelný. To je pravda: je zapotřebí snahy všech, aby se město stalo čistším. Nicméně, existuje jiné znečištění, méně vnímatelné tělesnými smysly, ale stejně nebezpečné. Je to znečištění ducha; to dělá naše tváře méně usměvavé, zachmuřenější a vede k tomu, abychom se mezi sebou nezdravili a nedívali se vzájemně do tváře... Město je tvořeno tvářemi, ale kolektivní dynamika nás, bohužel, může zbavovat vnímavosti k jejich hloubce. Všude vidíme jenom povrch. Osoby se stávají těly a tato těla ztrácejí duši, stávají se věcmi, předměty bez tváře, které lze zaměnit a spotřebovat.

Neposkvrněná Maria nám pomáhá znovu objevit a bránit hloubku osob, protože v ní je průzračnost duše v těle dokonalá. Je ryzností osobně: v tom smyslu, že v ní jsou duch, duše a tělo plně soudržné navzájem i spolu s Boží vůlí. Madona nás učí otevřít se působení Boha a hledět na druhé, jako na ně hledí On: od srdce. A hledět na ně milosrdně, s láskou, s nekonečnou něhou, zvláště na ty nejopuštěnější, nejvíce pohrdané, zneužívané. „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko štědrěji ukázala milost.“

Chci vzdát veřejně hold všem, kteří se tiše, nikoli slovy, ale skutky snaží praktikovat tento evangelní zákon lásky, který posunuje svět kupředu. I tady v Římě jsou mnozí, kteří nepůsobí rozruch. Muži i ženy každého věku, kteří pochopili, že nic nepospěje odusuzovat, stěžovat si, vzájemně se obviňovat, ale že mnohem platnější je odpovědět na zlo dobrem. Tím se věci mění; nebo lépe, mění se osoby, a následně se pak lepší společnost.

Drazí římstí přátelé, a vy všichni, kteří žijete v tomto městě! Jsme-li zaneprázdnění každodenní činností, dopřejme sluchu Mariinu hlasu. Slyšme její tichou, ale naléhavou výzvu. Každému z nás říká: Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko štědrěji může ukázat milost, vycházející právě z tvého srdce a z tvého života! A město bude krásnější, více křesťanské, lidštější.

Díky, svatá Matko, za toto tvé poselství naděje. Díky za tvou tichou, ale výmluvnou přítomnost v srdci našich měst. Neposkvrněná Panno, Salus Populi Romani, oroduj za nás!

Přeložil Milan Glaser

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Velký počátek

Zamyšlení nad textem Jan 1,1-18

Bez něho nepovstalo nic.

Stojíš opět na počátku roku. Počátek je bod, ve kterém se nezůstává stát. Každý počátek vyžaduje vykročení. Největší z evangelistů ti k tomu nabízí úchvatnou inspiraci.

Jan ti chce přiblížit velké Boží tajemství prvního počátku. Obtíž je v tom, že Bůh je tak nekonečně jiný než my. Člověk je omezená bytost, která má své schopnosti a mohutnosti: má tělo, duši, rozum, vůli, má sílu, má odvahu, má lásku... Bůh však není bytost, která něco má, Bůh je bytost nekonečná, která ve všem je: je Moudrost, Lásku, Síla, je Dobrota, je Milosrdenství...

Apoštol ti dnes vysvětluje, že **Bůh je Slovo**. Překvapuje tě to a ptáš se, proč právě Slovo? Vždyť slovo je něco tak obyčejného, že se nám to stalo samozřejmostí jako vzduch, který dýcháme.

Zamysli se však, čím je opravdu pro tebe slovo. Umíš si představit, že by z tvého života zmizela všechna slova? Beze slov by se zhroutil všechen smysl, všechen řád, všechno, co je člověku tak vlastní. Všechny tvé myšlenky, tvé představy, tvé plány, vztahy, celé tvé osobní a společenské bytí potřebují slova. Slovo je podstatnou složkou lidské bytosti. Bez schopnosti používat slova bychom byli rázem jako němé tváře. Právě to, že nás Bůh obdařil schopností užívat slova, nás pozvedlo do zcela nového vyššího řádu. A také to, na čem si lidé nejvíce zakládají, jsou vrcholné plody lidského myšlení, které nám umožňují slova. Pojmenovali jsme si je „filosofie – láska k moudrosti“.

Janovo „Slovo“ – LOGOS je nejpřesnější souhrn a nejdokonalejší plod **Božího myšlení**: nejvyšší Moudrost, nejvyšší Řád, nejvyšší Zákon, nejdokonalejší božská Myšlenka, v níž je stanoven podstatný smysl všeho toho, co je. A Jan říká, že úplně na počátku, tedy dříve, než cokoli jiného mělo počátek, bylo SLOVO, byl tento velký Boží Plán u Boha, a ten Plán byl Bůh – Ježíš Kristus – Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem. Bůh v tomto věčném Slovu poznává sám sebe a poznává i všech-

no, **co bude stvořeno a k čemu to bude stvořeno**, protože všechno, co bude stvořeno, bude stvořeno skrze Ně.

Proč to Miláček Páně tak zdůrazňuje? Chce ti vyložit, co sám pochopil, když jeho hlava spočívala na Srdci Ježíšově, totiž **smysl** věčné Boží **myšlenky**. Celý tento Boží plán směřuje k jedinému: abys **měl moc stát se Božím dítětem**. Pokud by se tento cíl neměl naplnit, stvoření celého vesmíru i všeho, co obsahuje, by nebylo k ničemu. V tomto základním a nejvyšším projektu je obsažen **Bůh sám**: ze Slova vychází všechno stvoření, aby skrze Slovo opět spočinulo v Bohu.

Teprve pod tímto zorným úhlem bude moci evangelista dále vyprávět, co všechno se událo, když se *Slovo stalo člověkem*, teprve z tohoto zorného úhlu můžeš pochopit, proč Mu na tom tak záleželo, *aby přebývalo mezi námi*, proč nakonec obětovalo samo sebe. Když přišlo na svět, **přišlo do svého**, vždyť všechno povstalo skrze Ně, s Ním a v Ném. Syn Otce se spojil se svým milovaným dílem. Nikdo z lidí, kteří kdy vytvořili svá největší díla, nemiloval výsledek své tvorby tak, jak Slovo miluje své stvoření.

Ale je tu překvapující nesoulad. Ježíš Kristus – Otcovo Slovo – přišel na svět, který *povstal skrze Něho, a svět Ho nepoznal. Přišel mezi své vlastní, a ti Ho nepřijali*.

Teprve z toho však můžeš poznat skutečnou hloubku Boží myšlenky: tato skutečnost vůbec nepředstavuje selhání Božího Plánu. Je v tom naopak úžasná velikost odvěky Boží logiky, že Slovo nesměřovalo k nám, **ačkoliv** jsme Ho nepřijali – nýbrž **právě proto se stalo tělem a přebývalo mezi námi**, protože jsme Ho nepoznali a protože jsme Ho nepřijali. Bůh sestoupil z nebe a vydal se do krajnosti, protože se **nemůže vzdát sám sebe**: jeho odvěky Plán **učinit tě svým dítětem**, nestojí mimo Něho, tento Plán je **Bůh sám**. I ve svém žalostném stavu slepoty a odmítání *jme jeho vlastní, kteří jsme povstali skrze ně* a jemu záleží na jediném: *dát nám opět moc stát se Božími dětmi*.

Tato moc je nyní v moci tvé svobody a tvého rozhodnutí, zda ho **přijmeš a uvěříš v Ježíšovo jméno**. Když svolíš, naplní se na tobě poslední cíl Božího plánu: tvé **znovuzrození z Boha**. *Jemu bude sláva, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1-4.12-16

Moudrost se sama chvála a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usad se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu jsem obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.

2. čtení – Ef 1,3-6.15-18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítlí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1-5.9-14

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.

To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

František Sommer, zakladatel tříkrálové akce „Žádnou dobrou prosbu neodmítnu!“

Narodil se před 88 lety v Bierbaumu v Rakousku jako třetí z pěti dětí, dva bratři zemřeli již v dětském věku. Otec byl vyučební kovář, matka zdravotní sestra. Brzy po jeho narození se rodina přestěhovala na selský dvůr, který převzali po jedné příbuzné. Tam František vychodil základní školu a pracoval s otcem v zemědělství.

Na otázku, zda poznal v rodině náboženskou výchovu, odpověděl se samozřejmostí: „Jistě!“, takže další otázky byly zbytečné. Jak víra poznamenávala jeho život, to jsem poznala z dalšího vyprávění. V 19 letech odešel do Vídně do Karlových kasáren, kde získal kvalifikaci spajaře. Dříve než toto školení dokončil, poslali ho do Polska na frontu. Brzy nato utrpěl zranění na noze.

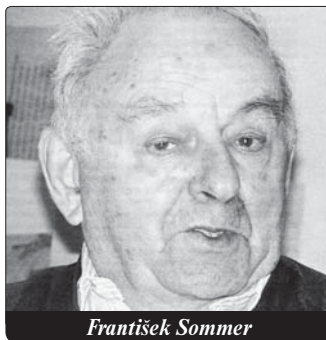
Ještě se zcela neuzdravil a poslali ho do Francie k protitankové obraně do míst, kde se připravovala invaze z Anglie. K jeho očekávanému nasazení v Africe nedošlo, protože onemocněl na malárii. Tak se opět ocitl v Porýní. Že to s Německem nevypadá valně, dověděl se z tajného poslechu rádia. Měl se zde přeškolit k protiletadlové obraně. „Vlastě jsme nevěděli, kde nás potřebují. Všude byly nějaké výpadky, a tak jsem byl nasazován i jen krátkodobě.“

Roku 1943 se opět ocitl v Normandii. Jeho jednotka zde zažila vylovení Angličanů. „Spojenci přišli nejdříve z moře a pak následovala letadla. Přesíla byla nesmírná. Byli jsme odevšad ostřelováni. Bylo to strašné. Tehdy jsem udělal slib: Pane Bože, jestli se z toho pekla vrátím domů, nikomu neodmítnu jeho dobrou prosbu a budu ke tci Matky Boží konat všechno dob-

ré. Čtyři týdny jsme vzdorovali, pak následoval ústup.“

Jeho jednotka se musela stáhnout až na Sein. Všechno nechali v lese. Už dlouho hladověli, až konečně on a jeho kamarádi našli proviant. Naplnili si rance a šli k řece, kde se ukryli v jednom sklepě. Dlouho čekali na auta, mezitím trvaly stále hloubkové nálety. Jako zázrakem se dostali do jedné haly, kde stálo nákladní auto. „Snad nás řidič vezme, abychom se dostali někde k jídlu.“ Tu jeden z nich vykřikl: „Letadlo, kryjte se!“ Už první bomba zasáhla auto. Hala byla plná kanystrů s pohonnými hmotami. František konstatuje, že mu hoří čepice. Zatím ještě necítí střepiny granátu, které pronikly do břicha. Šok byl příliš velký. Jediná myšlenka: Pryč odtud! Vylezl po regálu k jednomu otvoru. Uniforma je celá od oleje a hoří. Venku se válí, aby oheň uhasil. Zahodil čepici, vlasy uhořely. Chvilí utíká a pak se zhroutí. Volá o pomoc. Vojáci ho poodnesli.

„Ležel jsem na břiše a slyšel jsem, jak nade mnou říkají: – Ten je zřejmě hotový. Musíme odtud pryč.“ V sanitním stanu z něho sňali spálený oděv a v převazičtí mu nouzově vybrali některé střepiny. U čtyř se to nepodaři-

František Sommer

lo a ty nosí dodnes v břiše. Přitom se ukázal zázrak. V náprsní tašce měl zápisník, ve kterém trčela jedna střepina. „Nebýt zápisníku, nebyl bych mezi živými. Střepina by skončila v srdci. Máminka ten zápisník pečlivě opatrovala až do smrti.“

Pak prožil jedenáct dní transportu v lazaretním vlaku. Zranění leželi v dobytčích vagoncích na podlaze jeden vedle druhého. Vedle Františka ležel jeden Rus, který měl kruté bolesti a strašně křičel. Bylo to k nevydržení. V noci Rus pojednou ztichl. Sommer na něho sáhl, byl mrtvý. Několik dnů leží vedle mrtvého kamaráda. Těžko si umíme představit, jaké to byly zážitky.

Nedaleko Pasova byl Sommer znovu operován, ale jak řekl, střepiny zůstaly v břiše. Po čtyřech týdnech rekonvalescence byl opět nasazen. Tentokrát směrem k Balatonu. Již cestou tam však padl do zajetí a ocitl se v kanadském zajateckém táboře. V říjnu 1945 byl propuštěn a mohl se vrátit domů.

„Nepřepadly vás během těch válečných událostí pochybnosti,

zda vůbec existuje dobrý Bůh?“ Nemohla jsem tu otázku potlačit. František se směje: „Kdepak. Věděl jsem jen, že neexistuje žádný dobrý Hitler. Že je dobrý Bůh, to jsem věřil vždy.“ – „O tuto víru vás nemohl připravit ani Hitler?“ „Ne. Hitler byl od Boha ve-lice daleko.“

Sommer pak dodá:

„Ve válce byly okamžiky, kdy jsem věděl: Jestliže nyní nedostanu pomoc shora, stane se něco hrozného. Jednou ve Francii v lese jsem byl na noční hlídce kolem 23. hodiny. Musel jsem ujít určitý úsek a slyšel jsem zapraskání. Ale nic jsem neviděl. Jdu dál, a znovu zapraskání, které se blížilo. A najednou stojí přede mnou. Nepřítel. Zbraň jsem měl na rameni. Měl jsem po ní sáhnout, rychle. Ale hlavou mi projela myšlenka: Sejmi čepici a ukloň se.“ Sommer se musel usmát: „Ten druhý to udělal také. Sňal čepici, otočil se a šel. A já jsem také šel.“

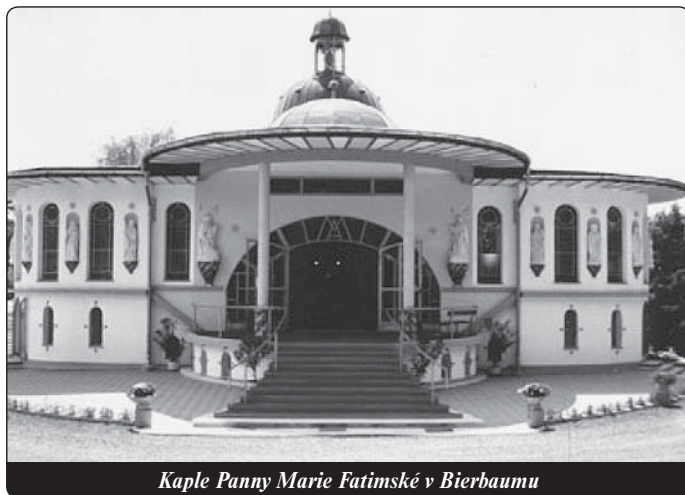
Jiní jednali jinak. Stříleli a byli sami často těžce zraněni. Nikdy jsem toho muže předtím neviděl. Nic mi neudělal. Já mu také nic neudělám. Proč bych ho měl zabít? Jenom nás poštvají proti sobě. Ve válce bylo mnoho příležitostí, kdy člověk mohl něčemu zabránit.

Po válce mi bylo jasné, že na poděkování musím něco udělat. Ale co, to jsem nevěděl.“

I když musel přestat ve válce mnoho, zůstala zásada: Žádný vztek, jen díky. V listopadu se opět sešel s rodinou. Otec také narukoval, ale byl doma daleko dříve než syn. Nyní bylo třeba začít znovu. I s výstavbou farnosti. František se stal vedoucím mládeže a zařídil v Bierbaumu domov pro mládež. Sommerovi začali pěstovat zeleninu. Přicházeli lidé z města a hledali potraviny.

„Měli jsme 4000 sazenic rajčat. Matka začala chovat vepře. Brzy jsme měli 100 selat. Z Grazu přicházeli lidé pro čerstvé maso.“

V roce 1948 poslal farář Františka Sommera na exerci-

Kaple Panny Marie Fatimské v Bierbaumu

KŘESŤANSTVÍ JE NEJVÍCE PRONÁSLEDOVANÝM NÁBOŽENSTVÍM NA SVĚTĚ

Křesťanství je nejvíce pronásledovaným náboženstvím na světě. Vyplývá to z bilance za letošní rok, kterou představila centrála charitativní organizace *Kirche in Not*, tedy Pomoc církvi v nouzi. Téměř v 80 % všech případů pronásledování s náboženským motivem šlo o křesťany různých vyznání. Nejčastěji jsou z nenávisti ke křesťanské víře zabíjeni lidé v Iráku, Indii a také v Nigérii, Pákistánu a Egyptě. Tiskový mluvčí této katolické charitativní organizace Berthold Pelster poukázal na to, že „vysoké procento pronásledování vyplývá mimo jiné z toho, že křesťané jsou početně největším náboženstvím na světě. V současnosti žijí na světě skoro 2 miliardy stoupenců Ježíše Krista. Muslimů je okolo 1,5 miliardy a hinduismus vyznává asi 1 miliarda lidí. Není proto divu,“ dodal Pelster, „že nejvíce pronásledovaným náboženstvím je křesťanství, ačkoli to, samozřejmě, nelze ničím ospravedlnit.“ Podle zprávy, kterou vydala *Kirche in Not*, jsou letos zřetelné dvě tendence: zmenšuje se počet pronásledování ze strany ateistů. Podle Pelstera „takové země jako Čína a Kuba musí i s ohledem na hospodářskou krizi spolupracovat s každou sociální skupinou.“ Na druhé straně však vzrostl počet pronásledování v zemích jako Pákistán, Nigérie, Saúdská Arábie či Egypt, kde jsou křesťané pronásledováni zejména islámskými extremisty, kteří usilují o zavedení islámského státu. S největšími problémy se však potýkají křesťané v Iráku. Podle nejnovějších údajů zůstalo z takřka milionového společenství tamějších křesťanů v posledních letech pouze 250 tisíc věřících. Berthold Pelster dále poukázal na to, že „každý, kdo si to mohl dovolit z finančního hlediska, už dávno z Iráku odešel. V současnosti jsou křesťané všech vyznání v Iráku pokládáni za spojence západních států a automaticky je považují za své nepřátele jak šiité, tak i sunnité.“ Na současné údaje o pronásledování křesťanů obrátila pozornost v německém parlamentu skupina tamějších křesťanských demokratů.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

cie do Kremsmünsteru. Tam se mnoho hovořilo o misiích a finanční nouzi. „Jak bychom mohli podpořit misie?“ zeptal se exercitátor účastníků. Každý měl napsat na lístek svůj návrh. František Sommer přišel s tímto návrhem: K tříkrálovým koledníkům – dětem – by se měli připojit tři muži oděni jako tři králové a provádět sbírku pro misie.

Exercitátor to pokládal za dobrý návrh a požádal Františka, aby s touto akcí začal. František, který nezapomněl na slib, jež učinil za války, začal v adventu 1949 s přípravami na první tříkrálovou sbírku. A pak se vydali poprvé na cestu tři zpívající králové. Výsledek sbírky dal jeho myšlenky za pravdu. Sebrali 580 šilinků. V tehdejší ekonomické situaci to byl velký úspěch. Když vedoucí misijního díla částku přijímal, požádal, aby v této aktivitě pokračovali. Příští rok ustavili dvě trojice, v dalším roce čtyři. Některé trojice zpívaly trojhlasně. Obsáhly okruh 50 km kolem Bierbaumu, později dorazili až do Grazu.

Františka Sommera napadlo, zda by nemohli navštívit nemocnici. Milosrdní bratři je přijali s otevřenou náručí. Ještě tentýž den dostali požadavky k návštěvě dvou dalších nemocnic. Převor milosrdných bratří vyslovil požadavek, aby zajeli hned i do Vídně. Ale bylo už pozdě. Nechali to na příští rok.

Od té doby jezdí „Sternsinger“ do vídeňských nemocnic. Na Sommerovu výzvu začaly s akcí i další farnosti. Do akce se zapojila mládež, Sommer se svou skupinou se specializoval na vídeňské nemocnice. Přijal místo vrátného v ortopedické nemocnici ve Speisingu a v tamním kostele svatého Josefa fungoval jako kostelník.

V letech 1953–1957 pracoval Sommer jako prodáváč v jednom obchodě. Pak zemřel jeho otec a František se vrátil domů, aby se ujal statku. V místě však propukla epidemie žloutenky,

kteřá postihla těžce zvláště jeho, takže musel strávit půl roku v nemocnici.

Po dvaceti pěti letech se tříkrálová akce všude rozšířila. František Sommer už by se chtěl stáhnout, ale vídeňský ordinariát ho požádal, aby dále pořádal tříkrálové akce ve vídeňských nemocnicích. Vybrané peníze putují na léčení lepry. „Dospěli jsme k závěru, že budeme pro nemocné zpívat u nemocných, a to od 28. prosince do 12. ledna.“

V době, kdy měl ještě na starosti chov prasat, musel si vždy zajistit dvě nebo tři sousedky, aby ho během akce v práci zastoupily. „Při dobré vůli všechno jde.“ Zůstal svému tříkrálovému projektu věrný plných 50 let, až do roku 1999. Získal pro akci 350 zpěváků. Našli se dokonce opravdoví černoši pro roli krále Melichara.

A odkud jsme měli krásné kostýmy? „Nejdříve je šila naše matka. Během roku zhotovila vždy několik sad. Když se při náročných pochodech opotřebovaly, ušily se z nich nové.“

V roce 1953 onemocněl jeden dvouletý chlapec těžkou cukrovkou. Na přímluvu Panny Marie se náhle a úplně uzdravil. Otec uzdraveného pořídil sochu Panny Marie Fatimské a obrátil se na Sommera s prosbou, zda by mu nepomohl při stavbě kaple. Jako vstupní kapitál věnoval 500 šilinků.

Sommer si vzpomněl na svůj slib, že žádnou dobrou prosbu neodmítne. Navíc ho povzbudila skutečnost, že v roce 1955 byla podepsána státní smlouva, která ukončila okupaci Rakouska. Měsíc po podpisu smlouvy, 22. května 1955, byl posvěcen základní kámen pro kapli Pan-

ny Marie Fatimské a památník míru. Díky mnoha dobrodincům projekt pokračoval. Na podzim 1956 byl posvěcen kříž na kopuli, 1957 byl dodán reliéf „Panna Maria Královna míru“. V dalších letech práce pokračovaly. Plány kreslil Sommer v noci. „Některé plány padly, jiné ne.“

Nejdražší byla okna. Ta byla „prodávána“. Jedno okno stálo 18 000 šilinků. Všechno bylo financováno z darů. Sommer obětoval stavbě každou volnou minutu a každý volný šilink.

„S vlastní stavbou bylo započato v roce 1973. Stavby si všiml jeden novinář. Navštívil mě ve Vídni a napsal o tom článek. Přečetla si ho jedna čtenářka, přišla se na stavbu podívat a věnovala 680 000 šilinků. Na smrtelné posteli prosila svého bratra, aby věnoval dalších 100 000. Jedna zdravotní sestra věnovala dokonce více než jeden milion.“

15. srpna 1977 byla stavba za velké účasti věřících posvěcena. Vzhledem k velkému přílivu poutníků musel být objekt rozšířen. Přestavba byla dokončena 1992. Dlouhý čas sám Sommer vítal poutníky a vyprávěl jim o vzniku kaple.

Po různém dohadování s kněžími a řeholními řády ujal se nakonec tohoto místa společenství „Maria, Královna míru“, které má svůj původ v Medjugorje. Komplex stojí mimo obec v přilehlém lese. Odtud se šíří poselství evangelia a míru. Bylo vybudováno jako trojí poděkování:

- * za dar svobody pro Rakousko, které může nyní žít v míru;
- * za uzdravení jednoho dítěte;
- * za návrat Františka Sommera z války.

V září 2001 předal tento fatimský komplex jako klášter mariánskému společenství biskup Egon Kapellari.

Kaple je také trvalým památníkem důslednosti, s jakou jeden prostý muž zůstal věrný svému slibu a bez velkých emocí, ale s velkou samozřejmostí praktikoval svou víru.

Z VISION 2000 - 6/2009

V prosinci 1909 napsal Gilbert Keith Chesterton o nábožensko-vědeckém významu Vánoc: „Když mi nějaký učený člověk řekne, že 25. prosince se ve skutečnosti klaním astronomickému Slunci, pak mu řeknu, že nic takového nedělám. Praktikuji zvláštní osobní náboženství, jehož radosti ani v nejmenším nejsou astronomické.“

Již před sto lety nám dal Chesterton správnou odpověď podle zdravého rozumu i podle osobního přesvědčení, ale především jako křesťan a religionista, který velmi dobře ví, co se slaví o Vánocích: „Nekapitulujte tak lehce před zlomky pravdy z desáté ruky, jako je tvrzení, že Vánoce mají pohanský původ... Mluví se mnoho o slunovratu, tvrdí se, že Vánoce jsou svým způsobem kultem Slunce. Na to všechno je velmi jednoduchá odpověď: Všechno je ve skutečnosti zcela jinak. Když lidé říkají, že cítí za symboly ‚ducha‘, pak to první, co od nich očekávám, je, že cítí, jaký je to protiklad: klanět se slunci, anebo se dát vést hvězdou.“ Hvězda nás zavádí do Betléma na setkání s Bohem, který z vlastní iniciativy sestoupil na zem, aby začal s lidmi společný božsko-lidský příběh.

Bohužel, Chestertonovi bylo věnováno málo pozornosti, a tak nakonec triumfoval historicko-religionistický význam Vánoc, který je dokonce přijmán i uvnitř církve. Před měsícem byla Chestertonova intuice konečně vědecky potvrzena a demaskována religionisticko-vědecká smyšlenka. Hans Förster, papyrolog Rakouské národní knihovny, přednesl dvě přednášky o vzniku vánočních svátků na studijním dnu na Katolické akademii v Mnichově. Výchozím bodem byla běžná teze, že ve čtvrtém století po Kristu byla široce rozšířená pohanská slavnost Slunce, se kterou se chtěla katolická církev vypořádat tak, že v rámci integrace nazvala tento svátek Sol invictus, svátek ne-

Mýty inkulturace Rádoby pravdy o Vánocích

porazitelného Božího Syna. Při zimním slunovratu se slavilo narození Božího Syna jako východu Slunce spravedlnosti (Malačiáš 3,20). Za tuto příkladnou formu inkulturace je stará církev ještě dnes chválena.

Podle jednoho syrského mnicha ze 12. století, který zastával tezi o závislosti Vánoc na pohanském slunovratu, a to z averze vůči Římu, vzali si reformátoři Vánoce za záminku, aby obvinili církev ze 4. století ze zrady pravé víry a odloučili se od ní. Z toho důvodu kalvinisté Vánoce zcela zrušili. Od této reformační kritiky pokračují pochybnosti o pravosti Vánoc.

Förster nejdříve z dokladů důkladně prozkoumal situaci církve ve 4. století. Zavedení Vánoc bylo z dvojího hlediska něco zcela nového. Především církev dosud polemizovala s pohansky chápaným slavením narozenin a za druhé pevným termínem 25. prosince se vyslovila proti pohyblivému svátku podle židovského měsíčního kalendáře. Předcházela tomu dlouhá diskuse o správném datu narození Pána, přičemž dostávala někdy jarní rovnodennost 25. března pro alegorický význam přednost. Žádná zachovaná kázání ze 4. a 5. století však 25. prosinec neproblematizují, nýbrž pokládají jej za historicky korektní.

V četných vánočních kázáních reaguje svatý Augustin často na útoky donatistů. Ale pokud jde o nově zavedený svátek, není v této věci s donatisty sporu. To je tím více překvapující, že donatisté využívali každou příležitost k tomu, aby obvinili církev, že se přizpůsobuje pohanskému státu. Naproti tomu vytýká Augustin donatistům odmítání svátku Zjevení Páně jako porušování jednoty s východními křesťany. Je nemyslitelné, že by se Augustin nezminil o odmítání Vánoc, kdyby něco takového existovalo. Při každém závěru roku se Augustin znovu vyslovil proti nezřízenému oslavování příchodu nového roku. Že by se nevyšloviil proti oslavám Sol invictus? Z toho dospěl Förster k závěru, že žádný sluneční svátek nemohl existovat, protože donatisté by si takovou příležitost nenechali ujít a Augustin se nikdy o svátku Sol invictus nezminil.

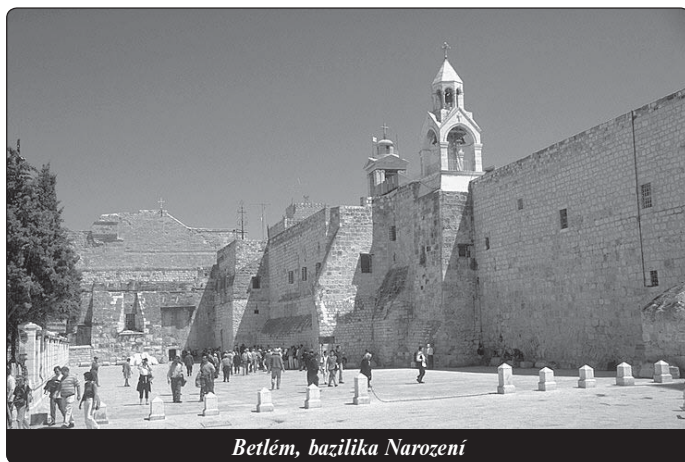
Kromě Augustina poukazuje Förster na Maxima z Treviru, který označil v pátém století božské ustanovení svátků za zdařilé, protože zrušené pohanské saturnálie předcházely vánočním svátkům a slavení Nového roku začínalo až po Vánocích. Zdůraznil, že 25. prosinec nemá žádnou pohanskou paralelu. Když chtěl svatý Jeroným přesvědčit křesťany ve Svaté ze-

mi, kteří dosud slavili jen Zjevení Páně, aby začali slavít také 25. prosinec, tamní křesťané by proti tomu jistě měli námítky, kdyby Vánoce souvisely s kultem Slunce. Z toho vyvozuje Förster otázku, zda vůbec existoval nějaký římský svátek neporaženého slunce. Rozhodně je nutno odmítnout, že by kult slunce byl zaveden v celé říši. Förster zpochybňuje zcela existenci slunečního kultu v římské říši jako domácího náboženství. Dosavadní převládající názor o vzniku Vánoc jako vynucené paralelní slavnosti nemá opodstatnění v žádných dochovaných podkladech. Na počátku této teorie jsou omyly reformátorů a jejich útoky proti tzv. ranému katolicismu, které pak převzali religionisté a katolická strana na to chybně odpověděla svou inkulturační tezí.

Ve své druhé přednášce hořovil Förster o souvislosti Vánoc s židovským okruhem svátků, zvláště svátku Chanuka. I když jsou zde společné prvky jako symbolika světla a praxe dárků, jedná se o pozdější připodobnění v 19. století, které s dřívější církví nesouvisí. Ve čtvrtém století bylo naopak dokončeno rušení židovského kalendáře. Z toho Förster vyvozuje, že pro vznik vánočních svátků musí existovat jen ryze vnitrocírkevní důvody. Podle jeho názoru sehrála zde svou roli stavební činnost císařovny Heleny ve Svaté zemi, která přitahovala četné poutníky. Ti chtěli oslavovat ve správný čas na vlastních původních místech významné události dějin spásy. Poutníci pak tyto svátky propagovali ve vlastních zemích. Tím je možno také vysvětlit rychlé rozšíření svátku Narození Páně, které během staletí obsáhlo celou církev.

Je třeba si jen přát, aby tyto vědecky podložené názory ovlivnily vnitřní vzdělávání v církvi a došlo k opravě chybných významů, které poškozují životní praxi věřících.

Die Tagespost
Překlad -lš-

Betlém, bazilika Narození

Bez pokory nelze rozumět Božím tajemstvím

Homilie Benedikta XVI. při mši svaté pro členy
Mezinárodní teologické komise 1. prosince 2009

Drazí bratři a sestry, Pánova slova z evangelia, která jsme právě vyslechli, jsou výzvou pro nás teology, nebo možná lépe řečeno, pozváním ke zpytování svědomí: Co je to teologie? Co jsme my, teologové? Jak pěstovat dobře teologii? Pán chválí Otce za to, že ukryl veliké tajemství Syna, tajemství Trojice, kristologické tajemství před moudrymi a chytrými. Oni je nepoznali, ale zjevil je maličkým, řecky *nepioi*, těm, kteří nejsou učení, kteří nemají vznešenou kulturu. Jim bylo toto velké tajemství zjeveno.

Těmito slovy Pán jednoduše popisuje okolnosti z vlastního života. Okolnosti, jež nastávají už ve chvílích jeho příchodu na svět, kdy se mudrcové z Východu ptají kompetentních, zákoníků a exegetů, kde se narodil Spasitel, izraelský král. Zákoníci to vědí okamžitě, protože jsou velkými specialisty. Dovedou říci, že Mesiáš se narodí v Betlémě. Avšak nepovažují za potřebné tam jít: zůstává jim jen akademické poznání, které se nedotýká jejich života, ocitli se mimo. Mohou podat informace, které však jejich vlastní život neformují.

Během celého veřejného života Páně vidíme totéž. Pro učence je nepřijatelné, že by neučený Galilejec mohl být skutečně Synem Božím. Zůstává pro ně nepřijatelným, že by jediný a vznešený Bůh nebe a země mohl být přítomen v tomto člověku. Vědí všechno, znají také Izaiáše, kapitolu 53, všechna velká proroctví, ale tajemství jim zůstává skryto. Je však zjeveno maličkým, počínaje Matkou Páně až k rybářům Galilejského jezera. Oni poznají a také římský setník pod křížem pozná: Tento je Syn Boží.

Podstatná fakta Ježíšova života už nepatří jen do minulosti. Jsou přítomná různými způsoby ve všech generacích. Je tomu tak i v naší době. V posledních dvou stech letech pozorujeme totéž. **Existují velcí znalci, velcí specialisté, velcí teologové, kteří**

učí víře a kteří nás naučili spoustu věcí. Pronikli do detailů Písma svatého, dějin spásy. Nemohli však spatřit samo tajemství, právě jádro: že tento Ježíš byl skutečně Synem Božím, že Trojjediný Bůh vstupuje do našich dějin, v určitém historickém momentu našich dějin, v člověku jako my. Podstatné jim zůstalo skryto. Dala by se snadno vypočítat velká jména z dějin teologie posledních dvou set let, od nichž jsme se mnoho naučili, ale jejichž zraku nebylo otevřeno jádro tajemství.

Také v naší době však existují maličci, kteří ho poznali. Pomysleme na **Bernadettu Soubirousovou**, na svatou **Terezii z Lisieux** a její nový přístup ke čtení Písma svatého, který nebyl vědecký, ale dobral se k jádru Písma, jakož i na svaté a blahoslavené naší doby: **sestru Bakhítu, Matku Terezu, Damiana de Veuster**. Mohli bychom jich vyjmenovat mnoho.

Vzniká však otázka: Proč je tomu tak? Je křesťanství náboženstvím hlupáků, osob bez kultury a bez formace? Hasne víra tam, kde se probouzí rozum? Jak je to? Možná musíme znovu nahlédnout do dějin. Podíváme-li se do všech staletí, platí to, co říká Ježíš. Nicméně, zůstává určitý druh maličkových, kteří jsou současně učení. Pod křížem stojí

Matka Páně, pokorná služebnice Páně a vznešená žena osvícená Bohem. A stojí tam také Jan, rybář od Galilejského jezera, onen Jan, který bude právem církví nazván teolog, protože skutečně dovedl vidět tajemství Boha a zvěstovat je. Orlím zrakem pronikl k nedostupnému světlu božského tajemství. Takto se Pán po svém vzkříšení na cestě do Damašku dotýká také **Šavla, který je jedním z učenců, kteří nevidí**. On sám se ve svém prvním listě Timotejovi navzdory svému vědění nazývá ignorantem. Zmrtvýchvstalý se jej však dotýká. Šavel se stává slepým a současně začíná skutečně vidět. Velký učenec se stává maličkým a právě tak vidí bláznovství Boží, která je moudrostí, jež je větší než všechno lidské poznání.

Tak bychom mohli probrat celé dějiny. A ještě jeden postřeh. Tito moudří učenci, řecky *sofoi a sinetoi*, se v prvním čtení jeví jinak. Tady jsou moudrost a rozumnost dary Ducha Svatého, které spočívají na Mesiáši, Kristu. Co se tím tedy chce říci?

Zdá se, že existuje dvojí způsob užití rozumu a dvojí způsob, jak být moudrymi nebo maličkými. Je tu autonomní způsob užití rozumu, který se staví nad Boha, v celém spektru věd, počínaje přírodními vědami, kde je metoda vhodná ke zkoumání

matérie zevšeobecněna. V této metodě není pro Boha místo, Bůh tedy neexistuje. A stejně tak v teologii: loví se ve vodách Písma svatého za pomoci sítě, která umožňuje chytat jen určitou velikost ryb, a ty, které se vymykají této míře, chytit nelze, a tudíž nemohou existovat. A tak se velké tajemství Ježíše, Syna, který se stal člověkem, redukuje na jakéhosi historického Ježíše, skutečně tragickou postavu, přízrak bez těla a kostí, někoho, kdo zůstal v hrobě, rozpadl se a je skutečně mrtve. Tato metoda dovede chytit určité ryby, ale vylučuje velké tajemství, protože člověk sám ze sebe činí míru, podléhá pýše, která je současně velkou hloupostí, jež absolutizuje určité metody, které nejsou vhodné na velké skutečnosti. Upadá do téhož akademického cítění, jaké jsme viděli u zákoníků, kteří odpovídají mudrcům: mne se to netýká, zůstávám nad svou existencí, nedotčený... Specializace, která vidí všechny detaily, ale už nevidí celek.

A kromě toho: Člověk, který uznává, kým je, uznává svou míru a velikost Boží, otevírá se v pokoře pro novost Božího jednání. A právě tak uznáním své malosti stává se maličkým, takovým, jakým je, a dostává se mu pravdy. Tak přicházíme k této jiné moudrosti a rozumnosti, která nevylučuje tajemství, nýbrž je společenstvím s Pánem, na kterém spočívá moudrost, rozumnost a pravda.

Chceme nyní prosit, aby nám Pán dal tuto pravou pokoru. Kež nám dá milost být maličkými, abychom byli skutečně moudrymi, kež nás osvítlí, dá nám užít svoje tajemství radosti Ducha Svatého, pomůže nám být opravdovými teology, kteří mohou šířit jeho tajemství, protože byli zasaženi v hloubce svého srdce, svého bytí. Amen.

Přeložil Milan Glaser
Česká sekce
Vatikánského rozhlasu

Zvýraznění redakce Světla

ASTROLOG VARUJE

Uwe M. Kaus byl v Evropě známý hospodářský astrolog, který napsal knihu „Hvězdy jako systém zisku“. Pořádal zvláštní semináře na ostrově Patmos. Nyní se zcela obrátil. Jeho nová kniha se nazývá „Hvězdy se raději neptejte“. Varuje dokonce před horoskopy v novinách. Ty jsou jako vstupní droga, které člověk snadno propadne. Začal s atologií již v pubertě na protest proti křesťanské výchově. Bavilo ho předpovídat druhým budoucnost a nakonec si z toho udělal výnosné hobby. Velké úspěšnosti svých předpovědí dosahoval jen za pomoci démonických sil. Nyní se z něho stal bojovník proti všem formám ezoteriky. Jeho heslo je: Ruce pryč! Můžete snadno ztratit svou duši!

Kath-net

Evolucionisté předpokládají, že mořští bezobratlovci, kteří se objevují v kambriu, se v průběhu deseti milionů let vyvinuli v ryby. Nicméně stejně jako bezobratlovci nemají předky, ani oni sami nejsou článkem v řetězu, který by dokládal evoluční proces. Je třeba si uvědomit, že mezi bezobratlovci a rybami existují nesmírné strukturální rozdíly. Zatímco ti první mají zpevňující struktury na povrchu svého těla, ryby, které jsou obratlovci, mají je uloženy uvnitř. Taková evoluce by vyžadovala miliardy kroků, aby došla naplnění, a muselo by existovat svědectví o těchto přechodných formách.

Evolucionisté strávili asi 140 let hledáním takových hypotetických forem. Objevili miliony zkamenělin bezobratlovců a ryb, ale nikdo nenašel nejmenší svědectví o přechodné formě.

Paleontolog evolucionista Gerald T. Todd připouští tuto skutečnost v článku pod titulem „Vývoj plic a vznik ryb vybavených kostrou“: Všechny tři podtřídy ryb vybavených kostrou se objevují poprvé mezi zkamenělými svědectvími přibližně ve stejném období. Jeví se jako dokonale morfologicky a váhou odlišné od želv. Jaký měly vznik? Co způsobilo tak velkou rozdílnost? Jak dospěly želvy k tak těžkému krunýři? Proč zde není stop po předchozích meziformách?⁽²⁷⁾

Evoluční scénář pokračuje krok za krokem a předpokládá, že ryby, vyvinuté z bezobratlovců, se přetvořily v obojživelníky. I v tomto případě bohužel scházejí důkazy. Neexistuje ani jedna zkamenělina, která by představovala tvora napůl rybu a napůl obojživelníka. Tuto skutečnost potvrdila s určitou nevolí velmi známá autorita mezi evolucionisty, Robert L. Carroll, autor *Vertebrate Paleontology and Evolution*: „Nemáme žádnou fosilii přechodu mezi rybami s postranní ploutví a prvními obojživelníky.“⁽²⁸⁾ Dva paleontologové

Proč vlastně evoluce? (5)

Pohádka o přechodu z vody na souš

evolucionisté Colbert a Morales píšou na téma tří základních tříd obojživelníků žab, mloků a plazů: „Neexistuje důkaz existence paleozoologického obojživelníka, který by měl kombinaci charakteristik, jaké předpokládáme u společného předka. Nejstarší žáby, mloci a plazi jsou velmi podobní dnes žijícím potomkům.“⁽²⁹⁾

Fosilie prehistorické ryby *Coelacanthus* (450 mil. let)

Fotografie ryby *Coelacanthus*

Ještě v třicátých letech se evolucionisté domnívali, že takový tvor skutečně existuje. Šlo o rybu zvanou *Coelacanthus*, která měla žít před 450 miliony let, byla představována jako přechodný typ, měla plice, fungující mozek a primitivní pohybové ústrojí. Měla být přechodným typem mezi vodním a suchozemským živočichem.

22. prosince 1938 byl v Indickém oceánu uloven živý exemplář *Coelacanthus*, tato ryba měla žít před 450 miliony let

Ale 22. prosince 1938 byl v Indickém oceánu uloven živý exemplář *Coelacanthus*. Paleontolog J. L. B. Schmidt prohlásil, že je to pro něho větší překvapení, než kdyby potkal živého dinosaura.⁽³⁰⁾ V dalších letech bylo vyloveno na 200 exemplářů v různých částech světa. Byl to doklad, jak daleko zašla fantazie evolucionistů při tvorbě imaginárních živočichů. To, co pokládali evolucionisté za plíce, byl váček tuku.⁽³¹⁾ Tvor, který měl představovat přechod k obojživelníku, žije jen v hloubce větší než 180 m pod hladinou moře.⁽³²⁾

Překážky přechodu z vody na souš

1. Transport tíže: Mořští živočichové nemají problém s transportem vlastní tíže. Suchozemští spotřebují 40 % své energie na přenášení vlastní tíže. Ryby by si musely vytvořit zcela odlišný svalový a kosterní systém, je nemyslitelné, aby k tomu došlo pouhými náhodnými změnami.

2. Udržování tělesné teploty: Na souši existuje velká škála teplot, které se rychle mění. Suchozemský tvor potřebuje mechanismus na vyrovnání těchto rozdílů bez velkých výkyvů vlastní tělesné teploty. V moři se mě-

ní teplota velmi pozvolna v malém rozsahu. Je absurdní tvrdit, že se u ryb náhodně vytvořil takový náročný systém.

3. Používání vody: Vzhledem k omezeným zdrojům vody na zemi používá suchozemský živočich hospodárně vodu a vlhkost, která je nezbytná pro metabolismus. Kůže je přizpůsobena tak, aby dovolovala ztrátu vody jen do určitého limitu, aby se předešlo dehydrataci. Mořské ryby nemají smysl pro pocit žízně a jejich kůže není přizpůsobená jinému prostředí než vodě.

4. Ledvinový systém: Mořské organismy jsou schopny vylučovat škodlivé látky, zvláště čpavek, tak, že ho filtrují, protože se pohybují ve vodě. Pozemští živočichové musí s vodou hospodařit, proto mají ledvinový systém, který pro exkrementy potřebuje jen minimum vody. Pro přechod na suchou zem by musely ryby rychle vytvořit svůj ledvinový systém.

5. Dýchací systém: Ryba, která by měla přejít na souš, by potřebovala okamžitě plicní orgán schopný získávat kyslík ze vzduchu. Ryby jsou schopny mimo vodu žít jen krátký čas.

Harun Yahya:

Inganno dell'evoluzione
(Pokračování)

Poznámky:

⁽²⁷⁾ Gerald T. TODD, „Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship“, *American Zoologist*, Vol. 26, No. 4, 1980, s. 757.

⁽²⁸⁾ R. L. CARROLL, „Vertebrate Paleontology and Evolution“, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, s. 4.

⁽²⁹⁾ Edwin H. COLBERT, M. MORALES, „Evolution of the Vertebrates“, New York: John Wiley and Sons, 1991, s. 99.

⁽³⁰⁾ Jean-Jacques HUBLIN, „The Hamlyn Encyclopédia of Prehistoric Animals“, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120.

⁽³¹⁾ Jacques MILLOT, „The Coelacanth“, *Scientific American*, Vol. 193, prosinec 1955, s. 39.

⁽³²⁾ BILIM v „Teknik Magazine“, listopad 1998, No: 372, s. 21.

Pán Ježíš o svých kněžích

KNĚZ MUSÍ BÝT PRO VŠECHNY VŠÍM

Ve svém vnějším chování musí být kněz laskavý, prostý, bez strojenosti, musí být pro všechny vším, ale zachovávat si vnitřní usebranost a vědomí Boží přítomnosti.

Kněžské srdce je křehké jako sklo, a jelikož je také lidské, musí být chráněno s velkou obezřetností, pokud jde o vnější i vnitřní vztahy k duším!

Kněz musí být za všech okolností hoden toho, aby přitahoval duše k Bohu. Musí vždy bdít sám nad sebou, nad svými city a sklony, nad svým chováním, nad svými vztahy ke světu a k duším. S jakou pozorností musí zpytovat své svědomí! (CC 49, 183–185).

Jakou prázdnotu musím s bolestí konstatovat na mnoha kazatelkách!

Moje Kalvárie zahrnuje také kázání, protože i sem vstupuje svět, aby Mě oloupil o slávu. Mnozí kazatelé hledají vlastní slávu, a nikoliv Mou, výlučně Mou; hledají sami sebe v nadnesených kázáních, která jim získávají pověst, vybranými slovy a obraty se chlubí svou bohatou kulturou, svými řečnickými kvalitami a dávají zazářit svému nadání (které mají ode Mne) a své erudici, kterou se vynášejí nad své druhy i nad věřící.

Jakou prázdnotu musím s bolestí konstatovat na těchto kazatelkách, které se mění na divadlo, při oněch kázáních, která vědí více o světě než o Bohu; věnují se více okušování sama sebe než horlivosti, která pohne srdcem!

O kolik slávy Mě tak připravují Moji kněží! Snaží se, aby duše hledaly v jejich projevech kazatele, a nikoliv Mne. Kolikrát si ani nevzpomenou, že existují, a snaží se jen lichořit sluchu libozvučnou, ale prázdňovou hudbou, která odchází a nezanechává v duši ani stopu!

Jak hlubokou prázdnotu zanechává v duších kazatel zesvětšilý a marnivý! Ale jaké bude vyúčtování s knězem, který takto používá kazatelnu a v těch, kteří poslouchají, zanechává led a v Mém srdci hořkost!

Posláním kněze je zasévat Mé slovo, pohnout k pokání, vzdělávat ducha, obracet duše, bušit na srdce a nikoliv házet udici, aby si vylovil pochvalu.

Kazatel musí mít velkou citlivost a rozvážnost vůči posluchačům a schopnost přizpůsobit se okolnostem: jeho slovo musí být prosté k prostým. Ale i když je brilantní a působivé, musí být také plně skromností a lásky ke všem.

Musí se snažit nikoliv oslňovat, ale obracet, posvěcuje jen ten, kdo je svatý. Pro tuto službu je nutné, aby kněz byl člověkem modlitby; aby mohl dávat duším, musí hledat nahoře, od tamtud nepřijímá leda ten, kdo se nemodlí a neumrtvuje.

Kněz také nesmí o tom, co je svaté, hovořit povrchně, nesmí vystupovat na kazatelnu, když si věc nejdříve neprostudoval a nepřipravil se, aby duše přijímaly z jeho rtů to, co je nadpřirozené, a aby ukládal do srdcí semeno svatých skutečností.

Ať není jediného kázání, ve kterém by nebyla jmenována Maria: ať vyzvedávají její vznešené přednosti, hovoří o jejích ctnostech, podněcují duše, aby ji následovaly; ať dávají poznávat, rozjímat a milovat utrpení její opuštěnosti, v duších tak málo uvědomované a poznané.

Ať zapalují duše pro toho, který je Lásky, a je tak málo známý; a ještě méně je předmětem kázání: Duch Svätý; ať hovoří o jeho darech, o jeho velikosti, o jeho intimním působení v duších.

Ať kážou o Mně, vtěleném Slovu, Ukřižovaném; o krásách bolesti, o bohatství utrpení, o nut-

Conchita Armida

nosti utrpení, které očisťuje, vykupuje a zachraňuje; o neúčinnosti utrpení, které není spojeno s Mým.

Moje nauka je tak široká, evangelia jsou tak přebohatá a nevyčerpatelná. Proč tedy hledat argumenty, které jsou cizí Mé slávě?

Kazatelna a kázání jsou v Mé Církvi málo oceňovány, a přitom jsou to velice mocné zdroje, s jakými kněží mohou počítat pro spásu a zdokonalení duší. Jak málo kněží se modlí za svá kázání! V tom směru panuje velká vlažnost; horlivost o Moji slávu je velmi nízká a příprava mnoha Mých kněží jistě nevelká.

Kdyby Mě kněží milovali, hořeli by touhou po Mé slávě a nedopřáli by si oddechu, zajišťovali by Mi ji všemi způsoby a zřekli se sami sebe.

Kéž tato nebeská jiskra vzplane a zapálí svatý oheň v kněžských duších, aby ze srdcí zmizela netečnost, egoismus, apatie, lenost a nuda! Ať potlačí letargii, která ovládla tak mnohé, zanechají všech jiných zájmů a usilují jen o to, aby Mi dali duše a v nich útěchu, ať se dají do práce na Mé vinici z čisté lásky! Já je ve své velké velkodušnosti dokážu odměnit (CC 49, 218–227).

Kněz je rozséváč a jeho úkolem je zasévat do duší semeno

Lenost Mých kněží je stav duše, kterého využívá Zlý ke svým cílům proti Mně. Brání v horlivosti, kterou mají mít pro Moji slávu. Zlý je velmi podlý a bystrý ve vnučení záminek, ve vyhledávání nadsázek a tisícových výmluv, jaké pro duši, která Mě

miluje, nemají žádnou cenu. Aby přivedl kněze k lenosti, vlévá do duše netečnost, nudu, únavu, ztrátu odvahy a frivolní důvody k hledání výmluv. Ve skutečnosti se jedná jen o lenost v Mé službě.

O kolik slávy Mě připravuje tato hlavní neřest, tak škodlivá pro Církev a pro duše! Je mnoho kněží, kteří si myslí, že plní své povinnosti a chlácholí své svědomí, a přitom slouží mši více či méně horlivě, modlí se breviář s větší či menší zbožností, jako by neexistovaly duše, které mají vést a pomáhat jim, aby se varovaly nebezpečí, podněcovat je ke svatosti pro Moji slávu; jako by zde nebylo nepřátel a tisícových způsobů, jak rafinovanými prostředky útočit na pevnost Mé Církev.

Je vůbec možné, že Zlý vynaládá větší úsilí pro záhubu duší než Moji kněží pro jejich spásu? Skutečně lenost, ať už fyzická nebo duchovní, je příčinou nedostatečné horlivosti a netečnosti, která je svírá; je to dřímota, kterou Zlý v mnoha případech uspává kněžské duše. Prohlásují, že jsou unaveni, nemocní, falešně pokorní. Protože se pokládají za neúčinné pro Moji službu, svalují břemeno na druhé, jako by drahocenný čas, který promarnují v domnělých těžkostech, nepatřil Mně a duším.

Kněz, který neví, jak využívat svůj čas, není ani hoden jména, které nosí, ani vznešeného poslání, které mu bylo svěřeno. Jak může mrhat časem ten, kdo by ho měl plně využít pro Moji službu v apoštolátu, v modlitbě, ve studiu, v důvěrnosti se Mnou?

Duch Svätý je ustavičně činný, v Něm má hořet kněžské srdce hodné toho poslání, které přijalo, srdce kněze věrného svému povolání, který nesmí plýtvat ani atomem Božího daru, ani jedinou příležitostí pro konání dobra.

Kněz je rozséváč a jeho úkolem je zasévat semeno do duší již připravených prací a modlitbou a pak je představit Otci jako zralé plody, které má On sklízet.

Líný kněz, který hledá přehnaně vlastní pohodlí, který se příliš zabývá sám sebou a vším tím, co se týká jeho těla, je velmi vzdálen od Ducha Svatého, který, opakují, je ustavičně činný, je planoucí oheň působící neúnavně v duších, které jsou vůči Němu učenlivé, a nepřestává se rozdávat v darech, milostech, inspiracích, protože je ustavičným zdrojem svatého světla jak v lůně Trojice, tak v duších.

Proto kněží, kteří mají v Církvi poslání dávat duším život, formovat je pro nebe, vlévat do nich to, co je božské, hlásat naléhavě a v každou hodinu a za všech okolností šířit evangelium, musí více než kterákoliv jiná osoba žít ve spojení s Duchem Svatým, osvobodit se od každé podoby lenosti, která by mohla oslabit jejich nadšení v rozvoji vznešeného poslání, k němuž jsou povoláni.

Není nic pokojnějšího (neměnného, dokonalého) než Bůh. Není nic aktivnějšího než Bůh v lásce. Také kněží musí mít tento klid a pokoj světců a Svatého svatých ve své duši; současně musí planout horlivostí pro duše, musí se stravovat horoucí žízni, aby je vedli do nebe, zbavovali nebezpečí, radili jim, jak dosáhnout dobra, jak si zamilovat to, co nepomíjí, to, co je věčné, Mne, ukřižovaného z lásky, Marii, její ctnosti a touhu následovat Mne.

Jak se mohou vystříhat všech neřestí a nedostatků, které jsem přišel ozřejmit? Jediným prostředkem: přetvořením kněží ve Mne. Jen tak získají stejně city jako Já a v síle Ducha Svatého budou milovat jako Já, budou zachraňovat duše, jako Já je chci spasit, a společně se Mnou je budou obětovat Trojici (CC 50, 157-162).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,
str. 301-306

Přeložil -lš-

RUPERT Z DEUTZU - pokračování ze str. 2

reflexe: Způsob Kristovy přítomnosti pod eucharistickými způsoby je jedinečný. V Nejsvětější svátosti oltářní je obsaženo opravdu, skutečně a podstatně Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista s duší a božstvím. Je v ní tedy přítomen svátostným způsobem, tj. pod eucharistickou způsobou chleba a vína, naprosto celý Kristus: Bůh a člověk (srov. KKC 1374). K této přesné formulaci přispěl svými úvahami také Rupert.

Tajemství zla

Jiná kontroverze, do které se opat z Deutzu zapojil, se týkala smíření Boží dobroty a všemohoucnosti s existencí zla. Je-li Bůh všemohoucí a dobrý, jak si vysvětlit skutečnost zla? Rupert totiž reagoval na názor převzatý od učitelů teologické školy v Laonu, která sérií filosofických úvah rozlišovala v Boží vůli „schválit“ a „připustit“ a docházela k závěru, že Bůh zlo připouští, aniž by je schvaloval, tedy aniž by je chtěl. Rupert naopak odmítá použití filosofie, kterou pokládá za nepřiměřenou pro tak velký problém, a zůstává prostě věrný biblickému vyprávění. Vychází z Boží dobroty, z pravdy, že Bůh je nanejvýš dobrý a nemůže chtít nic než dobro. Tak lokalizuje zlo do samotného člověka, do chybného použití lidské svobody. Když se Rupert vypořádává s tímto problémem, píše stránky plné inspirace, aby chválil nekonečné Otcovo milosrdenství, trpělivost a Boží shovívavost vůči hříšnému člověku.

Tajemství Vtělení

Jako jiní teologové středověku ptal se také Rupert: Proč se Boží Slovo, Boží Syn stal člověkem? Někteří, a je jich mnoho, v odpovědi vysvětlovali vtělení Slova jako nezbytnost pro nápravu hříchu člověka. Rupert naopak s určitou christocentrickou vizí dějin spásy perspektivu rozšiřuje

je a v jednom svém díle nazvaném *Oslava Trojice* zastává názor, že Vtělení, ústřední událost dějin, bylo předvídáno od věčnosti, i nezávisle na lidském hříchu, aby celé stvoření mohlo chválit Boha Otce a milovat ho jako jedna rodina sjednocená kolem Krista, Božího Syna. On tedy vidí v ženě uvedené v Apokalypse celé lidské dějiny, které jsou orientovány na Krista, tak jako početí je zaměřeno na porod - perspektiva, kterou rozvinou další myslitelé a kterou ocení i současná teologie, která tvrdí, že celé dějiny světa a lidstva jsou orientovány ke Kristovu narození. Kristus je vždy středem exegetických výkladů, které provádí Rupert ve svých komentářích k biblickým knihám, kterým se věnoval s velkou pilí a vášní. Nachází tak obdivuhodnou jednotu mezi událostmi dějin spásy, stvořením až ke konečnému naplnění času: „Celé Písmo,“ tvrdí, „je jediná kniha, která směřuje ke stejnému cíli (božskému Slovu); která vychází jediné z Boha, která byla napsána jen Duchem Svatým“ (*De glorificatione Trinitatis et processione Sancti Spiritus* I, V, PL 169, 18).

Originální mariologie

Při výkladech Bible se Rupert neomezuje na opakování nauky Otců, ale projevuje svou originalitu. Je např. prvním spisovatelem, který snoubenku z Písne písní ztotožňuje s nejsvětější Marií. Tak se jeho komentář k této knize Písma jeví jako svého druhu mariologická summa, ve které jsou představena Mariina privilegia a vynikající ctnosti. V jedné nejvíce inspirativní pasáži svého komentáře Rupert píše: „Ó nejmilovanější mezi milovanými, Panno mezi pannami, co v tobě chválí tvůj milovaný Syn a vyzvedá celý sbor andělů? Chválí prostotu, čistotu, vzdělanost, nevinnost, cudnost, pokoru, integritu mys-

li a těla, to znamená nedotčené panenství“ (*In Canticum Canticum* 4,1-6, CCL 26, str. 69-70). Rupertova mariánská interpretace Písne je šťastným příkladem souzvuku liturgie a teologie. Různé úryvky této biblické knihy byly již použity pro liturgické slavnosti mariánských svátků.

Rupert navíc usiluje vložit svou mariologickou nauku do nauky ekleziologické. Jinými slovy, vidí v nejsvětější Marii nejsvětější část celé Církve. To je důvod, proč můj ctihodný předchůdce papež Pavel VI. v závěrečné řeči třetího zasedání II. vatikánského koncilu prohlásil slavnostně Marii za Matku Církve a citoval přítom jednu větu převzatou z děl Rupertových, která definuje Marii „portio maxima, portio optima“ - jako nejvznešenější a nejlepší část Církve (srov. *In Apocalypsem* 1.7, PL 169, 1043).

Draží přátelé, z těchto letmých poznámek zjišťujeme, že Rupert byl teolog velmi zanícený a nadaný velkou hloubkou. Jako všichni představitelé mnišské teologie dokázal spojovat rozumové studium Božích tajemství s modlitbou a kontemplací, kterou pokládal za vrchol každého poznání Boha. On sám hovoří někdy o mystických zážitcích, jako když vyznává nevýslovnou radost, že pocítil Pánovu přítomnost. „V tom krátkém okamžiku,“ říká, „jsem zakusil, jak je pravdivé to, co sám říká: - Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (*De gloria et honore Filii hominis. Super Matthaeum* 12, PL 168, 1601). I my můžeme, každý svým způsobem, potkat Pána Ježíše, který ustavičně provází naši cestu, zpřítomňuje se v eucharistickém Chlebu a ve svém slovu pro naši spásu.

L'Osservatore Romano
9. - 10. prosince 2009

Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

našeho problému vložil tak, jako by šlo o jeho vlastní problém, a nabízí nám sám od sebe všechny možnosti, na které jsme ani nepomysleli. Jestliže nám někdo projeví opravdovou vstřícnost, potěší nás tímto svým přístupem a postojem, i když není v jeho silách nám vyhovět. Vstřícný člověk se chová, jako by více on potřeboval nás než my jeho.

Naši předkové pojmenovali vánoční předvečer „Štědrý“ den. To je také česká specialita, která nemá jinde obdoby. Ale kdybychom udělali malé srovnání, co je více, štedrost nebo vstřícnost? Štedrost je jistě schopná velkých darů, ale nemusí přitom v sobě zahrnovat osobní vztah k obdarovanému. Neobrací současná štedrovečerní praxe naší pozornost spíše k věcem, k tomu vnějšímu? Vstřícnost naopak dokáže obdarovat i bez hmotného dárku, někdy dokonce potěší daleko více a vytváří nenahraditelnou, nikoliv jednorázovou, ale trvalou atmosféru důvěry a radostné pohody.

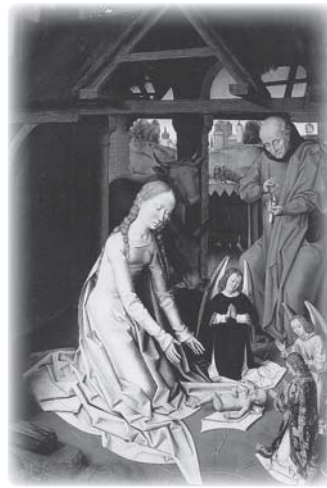
Podívejme se na věc prakticky. Jistě si všichni přejeme, aby především o Vánocích zavládla v našem rodinném prostředí ta pravá sváteční pohoda. Asi jsme to už také zkoušeli různým způsobem. Je tu však právě taková snad docela schůdná možnost: shodnout se na jedné jediné zásadě: I kdybychom neměli připravený žádný dárek, obdarujeme se především tím, že budeme o těchto dnech k sobě tak vstřícní, jak jen umíme. Jen si to představte: Taková vstřícnost neobrací naše očekávání ani naši pozornost k darovaným věcem, ale k živým očím našich drahých, naše vzájemně vstřícné, radostně ochotné a přející pohledy vytvářejí něco, co okouzluje daleko více než ozářené, ale přitom mrtvý vánoční stromek, protože jsou to otevřená okna k srdcím, ve kterých vstřícnost potlačila všechny přehradu, probudila a oživi-

la záruku upřímnosti, sdílnosti, obětavosti, důvěry, ochoty, přejícínosti a úslužné dobrotivosti, tedy suma sumárum lásky, která oblažuje všechny zúčastněné. Dárky se rozbalí, někam uloží a zapomenou, ale zážitek z takové sváteční vstřícnosti si přímo žádá už od něho nikdy neustoupit a zachovat si ho jako svátek i do všech všedních dnů.

Není to současně způsob, jak můžeme nejvíce oslavit novorozeného Pána? Není právě taková vstřícnost tím, co od nás očekává? Čtenáři tohoto časopisu měli v tomto roce jedinečnou příležitost přečíst si, jak se o božském zákulisí a „vnitrotřinitárním smyslu“ svého narození v Betlémě vyjadřuje sám hlavní Aktér této vrcholné události lidských dějin, Boží Syn Ježíš Kristus. Je na místě připomenout si právě zde jednu větu, kterou jste nedávno četli na těchto stránkách: „Radost Ducha Svatého z vtělení Slova v lůně Panny Marie byla tak velká, že horoucně zatoužil tuto radost učinit v duších trvalou, stále znovu v nich vytvářet Ježíše a oslavovat tak Otce. Působení Ducha Svatého při posvěcení duší má jediný cíl: oslavit Otce tím, že nachází v těchto duších svou rozkoš, protože v nich vidí svého Syna.“ On přišel mezi nás, aby nás „vtáhl“ tam, kde sám prožívá nejvyšší blaženost: do lůna svého Otce. (Umí si vůbec někdo představit, jak velice nám toto vyvolení k pravému a opravdovému štěstí závidí ďábel?)

Jinými slovy: To, co Bůh podnikl o prvních Vánocích, podnikl z přemíry své vstřícnosti. Z radosti, kterou Duch Svatý způsobil Otcí, má sám tak nesmírnou radost, že chce toto plazení radosti učinit nikoliv jednorázovým, ale trvalým procesem. Kde? V našich duších a srdcích. Jak stojí na jiném místě oné úchvatné četby, oblažující Boží láska, jakou se milují božské Osoby, se tak rozhořela, že ne-

konečný Bůh přestal stačit sám sobě a hledá „odbyt“ v tvorech, které si pro tento cíl stvořil. Bůh si nás stvořil, protože nás potřebuje, aby v nás a na nás viděl svou slávu. Všechno, co tento Novorozený podnikne, podnikne jen z toho důvodu, aby nás

jakožto se sebou ztotožněné mohl představit Otcí k jeho radosti a slávě. Jak daleko má tato skutečnost k představě, jako by nás Bůh stvořil z dlouhé chvíle a nechal nás, abychom se zařídili po svém, a teď už se o nás nestará. Taková je Boží vstřícnost a více než vstřícnost, tady nám už prostě schází slov. Boží vstřícnost tak, jak nás předchází, tak i překračuje a převyšuje všechny naše představy a tužby.

To jsou věci, o kterých si vyprávíme na stránkách našeho časopisu. A že je to skutečně pravda života, to si dokládáme na životech svatých a světic. Přitom je naším horoucím přáním, aby to pochopilo a prožilo co nejvíce věřících.

Tak rádi bychom měli pokoj se všemi lidmi a na všechny bratry a sestry stejné víry bychom se o těchto nejkrásnějších svatcích chtěli obrátit se svým vánočním nejpřípřímnějším přáním, ale s politováním musíme konstatovat, že je velmi mnoho těch, k nimž se toto naše přání nedostane z toho prostého důvodu, že nechtějí o nás nic slyšet a na vstřícnost neodpovídají

vstřícností. Tady nejde o pocit, že nám někdo dal košem. Trápí nás něco hlubšího: Zvláště o svatcích lásky a pokoje je to pro nás bolestné pomýšlení, že ve společenství jedné víry existuje tak rozporuplný stav, že jedno a totéž slovo se setkává dlouhodobě u jedněch s radostným a vděčným přijetím, a u jiných naopak s naprostým odmítáním. Jak si vysvětlit situaci, že mohou vedle sebe existovat farnosti, z nichž jedna odebírá několik desítek exemplářů časopisu, který se v sousedním společenství nesmí objevit? Je to tím více zarážející, že se tak děje v době, kdy se tolik mluví o toleranci a respektování plurality názorů. Uvažte sami. Kdo může mít zájem na tom, aby se stránky s takovým obsahem neobjevily někde v kostele, aby se podobné texty věřícím nedostaly do rukou? Ti, kteří jim vytvářejí nejrůznější překážky, buďto vůbec nechápou, o čem se zde píše, anebo to chápou až příliš dobře. V obou případech je to tragédie. Na opačném pólu v jedné a téže Církvi stojí věřící, kteří nejsou schopni si přečtené stránky nechat jen pro sebe a na vlastní náklady horlivě dále rozmnožují a roznášejí a půjčují.

Drazí čtenáři a přátelé, o těchto svatcích nejvyšší Boží Vstřícnosti si o to více vážíme vaší vstřícnosti a vzdáváme za to Bohu chválu a díky. Vy to víte, že Váš časopis žije jen z toho, co dostává od Vás. Tento rok přišel málem o střechu nad hlavou. Nebyla to první překážka, ale Paní nejvyšší Redaktorka nenechala ani nyní své dílo na holičkách. Ona Vám hojně odplatí všechnu Vaši duchovní i hmotnou podporu. A podpořte nás v modlitbě, aby s Její pomocí překračovala vstřícnost postupně i dosud neprostupné hranice. Jsou zázraky, o kterých se nepíše, ale které se dějí. Dovolte nám na závěr přát Vám a všem Vaším drahým od Jezulátka jako dar navíc velkou dávkou vstřícnosti.

-/š-

Pondělí 28. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Evangelium 6:15 OD 6:45 Pod nebesy (9. díl) 7:35 Pro vita mundi (60): kardinál Miloslav Vlk 8:15 Setkání s otcem kardinálem Tomáškem 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (75) 10:50 Být s našim lidem 11:05 Rusko, můj dětský sen 11:35 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) 11:45 Pavel, dobrodruh víry (6. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Czech Virtuozí 13:20 Betlémy Ameriky a Afriky (4. část) 13:45 Národní parky jižní Afriky (1/2) 14:35 Narodil se Kristus Pán 15:00 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou [P] 15:25 Rusko, můj dětský sen 16:00 H2Onews 16:15 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 16:30 Krásy Čech a Moravy - Vranov nad Dyjí 17:00 NOEparáda (14. finále) [L] 17:25 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 18:10 Mikroregion Třemšín (5/9) 18:20 Ekoauto (1. díl) [P] 18:35 Pavel, dobrodruh víry (6. díl) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) 18:55 Vánoce v Římě 19:25 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme [P] 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova III. (17. díl) [P] 20:25 Národní parky východní Afriky (2/2) 21:15 Na koberečku (75) 21:30 Pod nebesy (9. díl) 22:25 Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. ThD.: Noční univerzita 23:20 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 23:35 OD 0:05 Labutí sen o duši 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 29. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Jiří Černý - V Ježišově škole modlitby 6:55 Kulatý stůl: Zbořené kostely 8:25 Malý pastierik 8:50 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 9:15 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 9:40 Ekoauto (2. díl) 10:00 Skauting je cesta 10:20 Mikroregion Třemšín (5/9) 10:30 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 11:25 Noeland (9. díl) 11:45 Pavel, dobrodruh víry (7. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2008 13:15 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 13:35 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 14:15 Bůh v Číně 15:10 Betlém Španělská kaple v Novém Jičíně [P] 15:20 Rusko, můj dětský sen 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (08): P. Marek Orko Vácha 16:50 Matka Tereza 18:25 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) 18:35 Pavel, dobrodruh víry (7. díl) 18:45 Noeland (9. díl) 19:05 Vánoční vzkazy 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pius XII. a holocaust [P] 20:35 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 22:00 Zpravodajské Noeviny 22:15 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 22:35 Národní parky východní Afriky (2/2) 23:25 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou

23:50 Vánoce v Terchovej 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bůh v Číně 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 30. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Vranov nad Dyjí 6:40 Cesta k andělům (08): P. Marek Orko Vácha 7:20 Bůh v Číně 8:15 Vánoční koncert Tomáše Kočka & Orchestru 9:10 Pius XII. a holocaust 9:40 Ekoauto (2. díl) 9:55 Harfa Noemova III. (17. díl) 10:15 Betlém Španělská kaple v Novém Jičíně 10:25 Národní parky východní Afriky (2/2) 11:15 Rusko, můj dětský sen 11:45 Pavel, dobrodruh víry (8. díl) 11:50 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hornická dechovka [P] 13:05 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 13:35 12 podmínek k dědictví 15:25 Vánoce v Římě 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Znojmo ve spirále času 16:30 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 16:55 Král David 18:35 Pavel, dobrodruh víry (8. díl) 18:45 OD 19:15 Pius XII. a holocaust 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kapka v moři 20:35 Po stopách Ježíše Krista (1) 21:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) 22:00 Vánoce v Terchovej 22:10 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) 22:20 Labutí sen o duši 23:20 Pro vita mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 0:00 H2Onews 0:10 Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. ThD.: Noční univerzita 1:05 Poslech Radia Proglas [L] 1:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl).

Čtvrtek 31. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Z pokladů duše 6:20 Zpravodajské Noeviny 6:35 Silvestr na přání diváků TV NOE 11:45 Myši na scéně (15. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Evangelium 12:10 Silvestr na přání diváků TV NOE 17:55 První nešpory ze Slavnosti Panny Marie Bohorodičky z Baziliky sv. Petra [L] 19:25 Evangelium 19:35 Z pokladů duše 19:45 Silvestrovská NOEshow [P] 0:00 Hymna České republiky [P] 0:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 1. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Z pokladů duše 6:25 Řezbář z Guinnessovy knihy 6:55 Po stopách Ježíše Krista (1) 7:20 Narodil se Kristus Pán 7:45 Sněhurka 9:20 Vánoční duchovní písně z kancionálu Kaple královské 9:50 Evangelium 10:00 Mše svatá ze slavnosti Panny Marie Matky Boží z Říma [L] 11:50 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:30 Z pokladů duše 12:35 Zpravodajský souhrn týdne 13:35 Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Czech Virtuozí 14:50 Bílý medvěd král 16:10 Monsignor František Hruža [P] 16:40 Pius XII. a holocaust 17:10 Písníčky se zlatou patinou 17:50 Skauting je cesta 18:10 Po stopách Ježíše Krista (1) 18:35 Myši

na scéně (15. díl) 18:45 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 19:15 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 19:40 Mikroregion Třemšín (5/9) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:10 Jules Massenet: Maří Magdaléna 21:50 Evangelium 22:05 Putování modrou planetou (11. díl): Kamčatka krásná neznámá [P] 22:40 Harfa Noemova III. (17. díl) 23:00 Bůh v Číně 0:00 Evangelium 0:10 Souznění 2007 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 2. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 H2Onews 6:25 Jules Massenet: Maří Magdaléna 8:05 Čtete z křesťanských periodik 8:15 Bůh v Číně 9:10 Noeland (9. díl) 9:30 Červené čizmičky 10:00 GOODWILLBOY - silvestrovský speciál [P] 10:40 NOEparáda (14. finále) 11:05 Putování modrou planetou (11. díl): Kamčatka krásná neznámá 11:40 Evangelium 11:45 Myši na scéně (15. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 13:30 Zpravodajské Noeviny 13:40 Koncert naděje (2. část) 14:40 Národní parky východní Afriky (2/2) 15:30 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) 15:40 Na koberečku (75) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Vranov nad Dyjí 16:35 Skauting je cesta 16:55 Rusko, můj dětský sen 17:25 Hornická dechovka 18:25 Čtete z křesťanských periodik 18:35 Myši na scéně (16. díl) 18:45 Vánoční vzkazy 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Být s našim lidem 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 20:45 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (1. díl) 21:40 Nedělní čtení 22:05 Harfa Noemova III. (17. díl) 22:30 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Ekoauto (2. díl) 0:25 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 3. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení 6:50 Na větrné hůrce 7:10 Národní parky východní Afriky (2/2) 8:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl) 9:00 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 9:40 Evangelium 10:00 Monsignor František Hruža 10:30 Mše svatá [L] 11:40 Mikroregion Třemšín (5/9) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:15 Čtete z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:25 Přejeme si... [P] 13:45 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 15:15 Písníčky se zlatou patinou 15:55 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (1. díl) 16:50 NOEparáda (14. finále) 17:15 Noeland (9. díl) 17:40 Popelka 19:05 GOODWILLBOY - silvestrovský speciál 19:45 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 OD [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) [P] 20:50 Život za život 22:25 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (2. díl) 23:20 Nedělní čtení 23:45 Čtete z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 1:00 Popelka nazaretská 1:40 Poslech Radia Proglas.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpozorovali. V domněni, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho.

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi.

Když ho rodiče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci.

Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Orel jednota Slavkov, obec Slavkov, Slezská a Severomoravská pobočka Českého sdružení přátel betlémů Vás zvou na **VÝSTAVU BETLÉMŮ DĚTÍ A MLÁDEŽE s mezinárodní účastí do orlovniny ve Slavkově u Opavy**. Otevřeno: úterý, čtvrtek, neděle od 15 do 18 hodin. Pro školy otevřeno po domluvě na tel. číslo 553 797 315. **Výstava potrvá do 7. ledna 2010.**

ZNÁTE NOVÝ ROZJÍMAVÝ RŮŽENEC ZA KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ? Meditace nad úryvky z Písma sestavili sami bhoslovci. Text získal dne 16. 10. 2009 od J. Em. Miloslava kardinála Vlka imprimatur. Již je v oběhu 1000 rozjímavých růženců za kněžská povolání. Zakoupením růžence podpoříte Arcibiskupský seminář v Praze. **Přidáte se i vy s vašim modlitebním společenstvím?** Převodem 249 Kč ve prospěch nadace Arcibiskupského semináře získáte 10 rozjímavých růženců. V případě vašeho zájmu se obraťte **na adresu:** Nadace Arcibiskupského semináře v Praze, Thákurova 3, 160 00 Praha 6 • e-mail: tajemnice@arcs.cuni.cz.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka ČEŠI ZA I. SVĚTOVÉ VÁLKY**, která se bude konat v úterý 5. ledna 2010 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 27. 12. - svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
1. čt.: Sir 3,3-7.14-17a
Ž 128(127),1-2.3.4-5
Odp.: 1
2. čt.: Kol 3,12-21
Ev.: Lk 2,41-52
Poslouchá a dává otázky.

Pondělí 28. 12. - svátek sv. Mláďátek
1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
Ž 124(123),2-3.4-5.7b-8
Odp.: 7a
Ev.: Mt 2,13-18
Velmi se rozlítli.

Úterý 29. 12. - připomínka sv. Tomáše Becketa
1. čt.: 1 Jan 2,3-11
Ž 96(95),1-2a.2b-3.5b-6
Odp.: 11a
Ev.: Lk 2,22-35
I tvou vlastní duši pronikne meč.

Středa 30. 12. - šestý den v oktávě Narození Páně
1. čt.: 1 Jan 2,12-17
Ž 96(95),7-8a.8b-9.10
Odp.: 11a
Ev.: Lk 2,36-40
Sloužila posty a modlitbami.

Čtvrtek 31. 12. - připomínka sv. Silvestra I.
1. čt.: 1 Jan 2,18-21
Ž 96(95),1-2.11-12.13
Odp.: 11a
Ev.: Jan 1,1-18

Milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista.

večer:
1. čt.: Gn 1,14-18 nebo Nm 6,22-27
Ž 8,2a+4-5.6-7.8-9
Odp.: 2a
2. čt.: 1 Kor 7,29-31,
nebo Jak 4,13-15
Ev.: Mt 6,31-34, nebo Lk 12,35-40
Nedělejte si starosti.

Pátek 1. 1. - slavnost Matky Boží, Panny Marie
1. čt.: Nm 6,22-27
Ž 67(66),2-3.5.6+8
Odp.: 2a
2. čt.: Gal 4,4-7
Ev.: Lk 2,16-21
Všechno uchovávala v srdci a rozvažovala.

Sobota 2. 1. - památka sv. Basila Velikého a Řehoře Nazianského
1. čt.: 1 Jan 2,22-28
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 3cd
Ev.: Jan 1,19-28
Kdo jsi?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. PROSINCE 2009 - 2. LEDNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 12.		PO 28. 12.		ÚT 29. 12.		ST 30. 12.		ČT 31. 12.		PÁ 1. 1.		SO 2. 1.			
Antifona	170	186	1624	1840	154	167	154	167	154	167	193	211	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	171	187	1625	1840	154	167	154	167	154	167	193	212	1734	1953		
Antifony	171	187	1625	1841	180	197	184	201	188	206	195	213	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	172	188	1625	1841	180	197	185	202	188	206	195	213	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	172	188	1626	1841	181	198	185	202	189	206	195	213	1275	1413		
Prosby	172	188	1626	1842	181	198	185	202	189	207	195	214	1724	1943		
Závěrečná modlitba	173	189	1626	1842	181	198	185	203	190	207	196	214	1275	1414		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	173	190	1627	1843	182	199	186	203	190	208	196	215	206	226		
Závěrečná modlitba	173	189	1626	1842	181	198	185	203	190	207	196	214	206	225		
Nešpory:																
	SO 26. 12.															
Hymnus	153	166	153	166	153	180	153	180	153	180	191	209	197	216	153	166
Antifony	169	185	174	191	165	180	165	180	165	180	192	210	198	216	200	218
Žalmy	1649	1866	1661	1878	165	181	165	181	165	181	1649	1866	1661	1878	916	1025
Kr. čtení a zpěv	169	185	175	191	179	196	183	200	187	204	192	210	199	217	200	219
Ant. ke kant. P. M.	170	185	175	191	179	196	183	200	187	205	192	210	199	217	200	219
Prosby	170	186	175	192	179	196	183	200	187	205	193	211	199	217	201	219
Záv. modlitba	173	189	173	189	180	197	181	198	185	203	196	214	196	214	202	221
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1238	1374	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Pondělí 4. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 OD 6:45 Na větrné hůrce 7:05 GOODwillBOY - silvestrovský speciál 7:45 Čtème z křesťanských periodik 7:55 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 9:25 Přejeme si... 9:45 Mikroregion Třemšín (5/9) 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (75) 10:50 Borotinské betlémy 11:05 Rusko, můj dětský sen 11:35 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 11:45 Myši na scénu (16. díl) 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Černá Madona 13:20 Krásy Čech a Moravy - Vranov nad Dyjí 13:45 Národní parky východní Afriky (2/2) 14:35 Skauting je cesta 14:55 Zázneje Roberta Hliněnského 15:25 Jedenkrát smrt, prosím 16:00 H2Onews 16:10 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 16:25 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 17:00 NOeparáda (43. díl) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Havaj 18:15 Mikroregion Třemšín (6/9) 18:25 Jedna lidská chyba 18:35 Myši na scénu (17. díl) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 18:55 Řezbář z Guinnessovy knihy 19:25 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova III. (18. díl) [P] 20:25 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 21:15 Na koberečku (76) 21:30 GOODwillBOY - silvestrovský speciál 22:10 Řez 22:25 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 23:35 OD 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:15 Černá Madona 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 5. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 7:45 Kulatý stůl: Zbořené kostely 9:15 Skauting je cesta 9:35 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 10:00 Sen a radost 10:20 Mikroregion Třemšín (6/9) 10:30 Bůh v Číně 11:25 Noeland (9. díl) 11:45 Myši na scénu (17. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchově (3. díl) 12:55 OD 13:25 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 14:15 Jedna lidská chyba 14:25 Za závojem 15:15 Jedenkrát smrt, prosím 15:45 Svatý komediant 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 16:50 Atlas Charity (3. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 17:00 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (17. díl) 18:00 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 18:10 Narodil se Kristus Pán 18:35 Myši na scénu (17. díl) 18:45 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 19:15 Harfa Noemova (18. díl) 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Po stopách Ježíše Krista (2) 20:35 Zpravodajské Noeviny 20:50 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (3. díl) [P] 21:20 Zázneje Roberta Hliněnského 21:50 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 22:05 Na koberečku (76) 22:25 Národní parky východní Afriky (2/2) 23:15 Sen a radost 23:35 Přejeme si... 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchově (3. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 6. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Mikroregion Třemšín (6/9) 6:25 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (3. díl) 6:55 Sen a radost 7:15 Za závojem 8:05 Na koberečku (76) 8:20 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 8:50 Čtème z křesťanských periodik 9:00 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 9:40 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 10:00 Přenos mše svatě z Vatikánu ze slavnosti Zjevení Páně [L] 12:00 Polední

modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Po stopách Ježíše Krista (2) 12:50 Jedenkrát smrt, prosím 13:20 Přejeme si... 13:40 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 15:10 Atlas Charity (3. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 15:20 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Být s naším lidem 16:20 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 16:45 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 17:00 V posteli Pod nebesy (10. díl) [P] 17:50 NOeparáda (43. díl) 18:15 Noeland (9. díl) 18:35 Myši na scénu (18. díl) [P] 18:45 OD 19:15 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 20:35 Přejeme si... [P] 20:55 Po stopách Ježíše Krista (2) 21:25 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 21:30 Harfa Noemova III. (18. díl) 21:50 OD 22:25 Přenos mše svatě z Vatikánu ze slavnosti Zjevení Páně 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

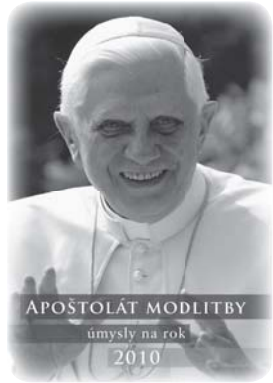
Čtvrtek 7. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 6:55 Čtème z křesťanských periodik 7:05 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 8:15 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchově (3. díl) 9:05 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 9:15 Přejeme si... 9:35 Na větrné hůrce 10:00 Na koberečku (76) 10:15 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 10:45 Zázneje Roberta Hliněnského 11:15 Noeland (9. díl) 11:35 Jedna lidská chyba 11:45 Myši na scénu (18. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Pienza, Salzburg, Sultan Ahmed Blue 12:35 OD 13:05 Ja som s vami (5. díl) 13:15 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 13:45 V posteli Pod nebesy (10. díl) 14:35 NOeparáda (43. díl) 15:00 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Harfa Noemova III. (18. díl) 16:50 Za závojem 17:40 Jedenkrát smrt, prosím 18:10 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 18:15 Sen a radost 18:35 Myši na scénu (18. díl) 18:45 GOODwillBOY - silvestrovský speciál 19:25 Na koberečku (76) 19:40 Jedna lidská chyba 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (18. díl) [P] 21:05 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Na větrné hůrce 21:55 Sen a radost 22:25 Noční univerzita: Radovan Lukavský o sobě 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 OD 0:40 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (3. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 8. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod nebesy (10. díl) 7:05 Po stopách Ježíše Krista (2) 7:35 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 7:40 Za závojem 8:30 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 8:50 Na větrné hůrce 9:10 Ja som s vami (5. díl) 9:20 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 10:00 Přejeme si... 10:20 Sen a radost 10:40 Jedenkrát smrt, prosím 11:10 Na koberečku (76) 11:25 Noeland (9. díl) 11:45 Myši na scénu (18. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 OD 12:35 Světlo pro Evropu (8. díl): Bilancujeme 13:00 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 13:30 Kulatý stůl: Zbořené kostely 15:00 Harfa Noemova III. (18. díl) 15:20 Zázneje Roberta Hliněnského

16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 16:50 Borotinské betlémy 17:05 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 17:45 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 18:35 Myši na scénu (19. díl) [P] 18:45 Přejeme si... 19:05 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:45 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Noemova pošta: leden [L] 21:35 Na koberečku (76) 21:50 OD 22:25 Noční univerzita: manželé Ženiškoví - Když se řekne církev 23:35 NOeparáda (43. díl) 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (3. díl) 0:40 Zázneje Roberta Hliněnského 1:10 Poslech Radia Proglas [L]

Sobota 9. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Atlas Charity (8. díl): Fotbal bezdomovců Samaritan Open 6:20 Kulatý stůl: Zbořené kostely 7:50 Čtème z křesťanských periodik [P] 8:00 Noeland (9. díl) 8:20 Popelka 10:00 V posteli Pod nebesy (10. díl) 10:50 NOeparáda (43. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Vatnajökull, Taroko Gorge, Victoria Falls 11:45 Myši na scénu (19. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchově (3. díl) 12:55 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 14:20 Harfa Noemova III. (18. díl) 14:40 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 15:30 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 15:40 Na koberečku (76) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Praha - Královská cesta 16:40 Sen a radost 17:00 Jedenkrát smrt, prosím 17:30 Přejeme si... 17:50 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 18:20 Čtème z křesťanských periodik 18:35 Myši na scénu (19. díl) 18:45 Po stopách Ježíše Krista (2) 19:15 Jedna lidská chyba 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Ja som s vami (5. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi 20:55 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 21:35 Nedělní čtení 22:00 Harfa Noemova III. (18. díl) 22:30 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 23:30 Zázneje Roberta Hliněnského 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U nás aneb od cimbalu o lidové kultuře (18. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 10. 1. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Súrodenci Jendruchovci a betlehem v Rajeckej Lesnej 7:00 Přírodní zázraky Evropy (1): Největší kuriozity Evropy 7:50 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (18. díl) 8:50 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 9:30 Evangelium 9:40 Noekreace aneb Vandrování (17. díl) 10:00 Přenos mše svatě ze Sixtinské kaple [L] 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čtème z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství 14:15 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 14:35 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 15:15 Zázneje Roberta Hliněnského 15:45 Jedna lidská chyba 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (1. díl): Velké kočkovité šelmy 16:35 NOeparáda (43. díl) 17:00 Noeland (10. díl) [P] 17:30 V posteli Pod nebesy (10. díl) 18:20 Na koberečku (76) 18:35 Pro vita mundi (90): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 19:15 Harfa Noemova III. (18. díl) 19:35 Na větrné hůrce 20:00 Z pokladů duše 20:05 OD [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (18. díl) [P] 20:45 Koncert naděje (2. část) [P] 21:55 Sen a radost 22:20 Za závojem 23:10 Nedělní čtení 23:35 Čtème z křesťanských periodik 23:45 Jedna lidská chyba 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení se tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

1. Všeobecný úmysl
2. Misijní úmysl
3. Národní úmysl

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU NA LEDEN

1. Aby se mladí lidé učili používat moderní sdělovací prostředky ke svému osobnímu růstu a k lepší přípravě na svou službu společnosti.

2. Aby si všichni věřící v Krista uvědomovali, že jednota mezi křesťany je podmínkou účinnějšího hlásání evangelia.

3. Abychom v Duchu a pravdě dokázali vést dialog s lidmi jiných názorů, abychom dovedli pozorně naslouchat a nacházet správná slova i postoje pro své svědectví Kristu.

PSYCHOTERAPEUT PROPUŠTĚN

V Anglii byl po osobním rozhovoru se svým nadřízeným propuštěn psychoterapeut, protože odmítal poskytovat terapii homosexuálním párům. Proti tomuto rozhodnutí se propuštěný odvolal k soudu, ale ten dal za pravdu zaměstnavateli. Vedoucí tohoto střediska prohlásil, že chce poskytovat služby všem občanům bez ohledu na pohlaví, věk nebo náboženství. Případů, kdy mají křesťané se svým zaměstnavatelem potíže, v Anglii stále přibývá. Ministerstvo zdravotnictví varuje zdravotnický personál před jakýmkoliv „misijními“ pokusy, které pokládá za obtěžování a zastrahování.

BONBON KE KÁZÁNÍ

V evangelickém kostele v Müden rušil pastora při kázání kašel věřících. Jeden člen farnosti přišel na to, že cumláni bonbonu stačí na půl hodiny kašel utiší. Proto jsou v kostele četné modré dózy s bonbony. První dávka byla zdarma, na další budou přítomní přispívat.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 3. 1. – 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1–4.12–16
Ž 147,12–13.14–15.19–20
Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Ef 1,3–6.15–18
Ev.: Jan 1,1–18
Slovo na den: *Do vlastního přišel.*

Pondělí 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10
Ž 98(97),1,7–8,9
Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)
Ev.: Jan 1,35–42
Slovo na den: *Kde bydlíš?*

Úterý 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21
Ž 100(99),1–2.3.4.5
Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země!*)
Ev.: Jan 1,43–51
Slovo na den: *Pojď za mnou.*

Středa 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6
Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13
Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)
2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6
Ev.: Mt 2,1–12
Slovo na den: *Obětovali mu dary.*

Čtvrtek 7. 1. – nez. pam.

sv. Rajmunda z Penafortu
1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6
Ž 2,7b–8.10–11
Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)
Ev.: Mt 4,12–17.23–25
Slovo na den: *V temnotě.*

Pátek 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8
Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)
Ev.: Mk 6,34–44
Slovo na den: *Dával učedníkům, aby jim je předkládali.*

Sobota 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11–18
Ž 72(71),1–2.10.12–13
Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)
Ev.: Mk 6,45–52
Slovo na den: *Viděl, jak se namáhají.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. LEDNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 1.		PO 4. 1.		ÚT 5. 1.		ST 6. 1.		ČT 7. 1.		PÁ 8. 1.		SO 9. 1.			
Antifona	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248		
Antifony	201	220	935	1046	950	1062	233	255	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	201	220	211	232	215	236	233	255	241	264	244	268	247	272		
Antifona k Zach. kantiku	202	220	212	232	215	236	233	256	241	264	245	268	248	272		
Prosby	202	221	212	232	215	236	233	256	241	265	245	269	248	272		
Závěrečná modlitba	202	221	212	233	216	237	234	257	242	265	245	269	248	273		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	227	249	227	249	227	249	227	249		
Antifony	156	169	156	169	156	169	228	250	228	250	228	250	228	250		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	235	257	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	203	221	213	233	216	237	237	259	242	266	245	269	249	273		
Závěrečná modlitba	202	221	212	233	216	237	234	257	242	265	245	269	248	273		
Nešpory:																
	SO 2. 1.															
Hymnus	153	166	153	166	153	166	229	251	225	247	225	247	225	247	261	288
Antifony	200	218	203	222	945	1057	230	252	238	260	992	1109	1009	1126	260	286
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	230	252	238	261	992	1109	1009	1126	230	252
Kr. čtení a zpěv	200	219	204	223	214	234	231	254	239	262	243	267	246	271	260	287
Ant. ke kant. P. M.	200	219	204	223	214	235	232	254	240	263	243	267	247	271	260	287
Prosby	201	219	204	223	214	235	232	254	240	263	243	267	247	271	261	287
Záv. modlitba	202	221	202	221	212	233	234	257	234	257	242	265	245	269	263	291
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 9. 1. 2010
a všechny následující soboty v době od 8 do 12 hodin.**

UZDRAVENÍ SKRZE BIBLI

Michael Marsch • Z němčiny přeložila Aranka Gärtnerová

Dominikánský kněz M. Marsch nabízí velmi užitečné myšlenky pro uzdravení a prohloubení víry v úvahách nad biblickými texty. Zároveň dává čtenáři nahlédnout do hlubinně-psychologického výkladu Písma, který je u nás zatím málo znám.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x118 mm, 136 stran, 139 Kč*

stavuje je jako životní postoj křesťana, který upřímně touží žít v Boží přítomnosti. Klanění se podle ní dokonce může a má stát „životním stylem“ každého, kdo miluje Boha a touží v této lásce stále růst. Caroline Schaeferová je členkou asociace Misionářů života, která si klade za cíl probouzet ve společnosti úctu k životu jakožto Božímu daru.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 80 stran, 99 Kč

HLAS JEMNÉHO VÁNKU - VNITŘNÍ ŽIVOT A VZTAH S BOHEM

Cesare Falletti • Z italského přeložila Kristýna Kutílková

Autor chce čtenáře uvést do duchovního života, ve kterém zkušenost Božího milosrdenství, pozorné naslouchání Slovu a modlitba docházejí naplnění v setkání s bratry a sestrami. Evangelium, které nám přináší opravdové poznání Boha, se stává školou života a lidského společenství. Pouze srdce očistěné milostí, Slovem a svátostmi, srdce přijímající Boží dar a radostně na něj odpovídající může dosáhnout blahoslavenství vidění Boha. Na zemi, ve tvářích bratří a jednou i ve slávě, kde na Boha pohlédne tvář v tvář.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 104 stran, 165 Kč

KLANĚT SE BOHU V DUCHU A V PRAVDĚ

Caroline Schaeferová • Z francouzštiny přeložila Radmila Fárová

Co znamená „klanět se Bohu“? Možná si pod tímto slovním spojením představíme pokleknutí před svatostánkem v kostele, klečení při liturgii nebo pozici, kterou zaujímáme při osobní modlitbě v soukromí. Autorka této knížky však otevírá o mnoho širší pohled na klanění se Bohu a před-

INFORMACE PRO ODBĚRATELE: Světlo č. 1/2010 na neděli 10. ledna 2010 odešleme nejpozději do 5. ledna 2010. Pokud tedy do 11. ledna 2010 neobdržíte svá předplacená Světla nebo zásilku s fakturou v objednaném množství, prosíme, abyste se nám ozvali buď na telefon: 585 222 803 (Věra Mrtvá), nebo e-mailem: mrtva@maticecm.cz. Sdělte nám prosím, kdy jste předplatné platili, na jaký účet, v jaké výši a s jakým variabilním symbolem. V případě, že jste obdrželi s fakturou jiný počet, než jste požadovali, také se ozvěte na výše uvedený kontakt. Ihned problém vyřešíme. Děkuji za porozumění.

Věra Mrtvá

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.